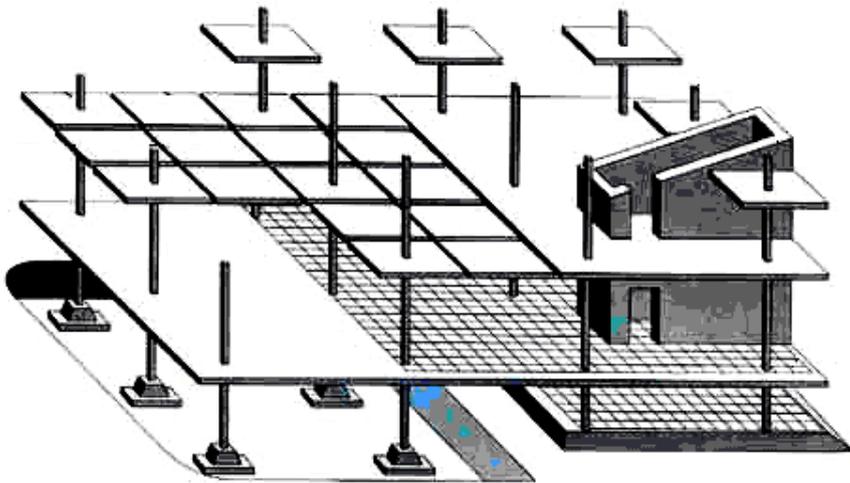

Міністерство освіти і науки України
Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка

ШЛЯХИ ЗМІЦНЕННЯ: ІСТОРИКО-БІОГРАФІЧНИЙ НАРИС РОЗВИТКУ КАФЕДРИ

50 років
кафедри залізобетонних і кам'яних
конструкцій та опору матеріалів

Полтава 2010

УДК 378.124:624.012(477.53)(091)

ББК Ч481.42г

Ш 70

Редакційна колегія:

А.М. Павліков, завідувач кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів, доктор технічних наук, професор (розділи 1, 2, 3, 4, 5);

К.І. Залужна, доцент кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів, кандидат технічних наук, доцент (розділ 4);

П.П. Воскобійник, доцент кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів, кандидат технічних наук, доцент (розділ 4);

В.В. Муравльов, доцент кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів, начальник науково-дослідницької частини, кандидат технічних наук, доцент (технічне забезпечення);

О.В. Бойко, старший викладач кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів, кандидат технічних наук (розділ 4).

Рецензенти:

Н.К. Кочерга, завідувач кафедри українознавства та гуманітарної підготовки, кандидат історичних наук, доцент;

О.В. Семко, завідувач кафедри архітектури і міського будівництва, доктор технічних наук, професор.

Рекомендовано до опублікування вченою радою Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка (протокол №16 від 02.07.2010 р.).

Шляхи зміцнення: історико-біографічний нарис розвитку кафедри. 50 років кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів/ Павліков А.М., Залужна К.І., Воскобійник П.П., Муравльов В.В., Бойко О.В.; під ред. А.М. Павлікова. – Полтава: ПолтНТУ, 2010. – 123 с.

Книга присвячена відображенню з історичного погляду етапів розвитку кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка. До змісту включені біографічні довідки про кожного із членів кафедри та їх вклад у її становлення.

Книга буде цікавою викладачам, аспірантам та співробітникам ПолтНТУ, а також тим, хто цікавиться історією університету.

ЗМІСТ

1	ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КАФЕДРИ.....	5
2	ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ.....	11
3	НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКА РОБОТА.....	19
4	КОРОТКІ АВТОБІОГРАФІЧНІ ВІДОМОСТІ ПРО ВИКЛАДАЧІВ ТА СПІВРОБІТНИКІВ.....	26
5	ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА ТА ПЕРЕЛІК ОСНОВНИХ ВИДАНЬ КАФЕДРИ.....	120

1 ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА КАФЕДРИ

Багата на події та досягнення історія розвитку нашого університету, створена його чудовим колективом – студентами, викладачами, господарським, навчально-допоміжним й управлінським персоналом. А починалось усе з малого, коли за постановою Ради Народних Комісарів Союзу РСР 1930 року в Полтаві було організовано однопрофільний лише з 5 кафедрами інститут інженерів сільськогосподарського будівництва і робітничий факультет із філіями в Нових Санжарах, Лубнах, Крюкові та інших промислових районах Полтавщини. Навчалось тоді в інституті всього 282 студенти й працювали 33 викладачі [1].

Прискореного становлення до рівня сьогоденішнього авторитетного в Україні навчально-наукового закладу – Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка з близько 10 тисячами студентів на 10 факультетах – інститут почав набувати з 50 – 60-их років минулого століття, коли в країні швидкими темпами відновлювалося зруйноване Великою Вітчизняною війною народне господарство, розгорталося промислове та цивільне будівництво. Саме в цей період найширшого застосування у зведенні будівель і споруд серед будівельних матеріалів досягли бетон та залізобетон, як легкодоступні в будь-якому районі будівництва й найбільш відповідні умовам його індустріалізації. У результаті за роки п'ятирічок із бетону та залізобетону було побудовано величезну кількість будинків цивільного призначення, одно- і багатоповерхових промислових будівель для різних галузей промисловості, залізничних та автодорожніх мостів, гідротехнічних споруд, резервуарів значної місткості, силосів для цементу, вугілля, зерна й ін. Багато споруд та будівель вражали своєю архітектурою, стали визначними за розмірами і дотепер не перестають дивувати оригінальністю конструктивних рішень.

Прискорюване і водночас широкомасштабне впровадження бетону

та залізобетону, значні досягнення в теорії розрахунків, конструювання й зведення будівельних конструкцій із цих матеріалів, безсумнівний їх авторитет у питаннях надійності, міцності, довговічності та перспективності використання в будівельній галузі почали вимагати більш досконалої підготовки інженерних кадрів, активного використання наукового потенціалу вищих навчальних закладів. Із метою розв'язання нагальної проблеми притоку в будівництво висококваліфікованих спеціалістів у галузі залізобетону в багатьох ВНЗ країни у цей час створювались кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій. Така кафедра відповідно до наказу МВССО УРСР №327 від 25 червня 1960 року була започаткована і в Полтавському інституті інженерів сільськогосподарського виробництва, у результаті поділу кафедри «будівельні конструкції», котра існувала з 1933 року, на дві – «залізобетонні та кам'яні конструкції» й «металеві та дерев'яні конструкції» [2].

Починаючи з 1960 року новостворена кафедра залізобетонних та

Перший завідувач кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій – д.т.н., професор М.С. Торяник

кам'яних конструкцій активно включилась не тільки у навчально-виховний процес, але й вагомо заявила про себе в науково-дослідницькій і дослідно-конструкторській роботі. Тому невдовзі, у 1963 році, відповідно до наказу МВССО СРСР №122 від 16 квітня при кафедрі було відкрито аспірантуру за 3 спеціальностями. Науковими керівниками аспірантури були призначені к.т.н., доцент Торяник М.С. – за спеціальністю «Залізобетонні та кам'яні конструкції»; професор Платонов Є.В. – за спеціальністю «Основи і фундаменти»;

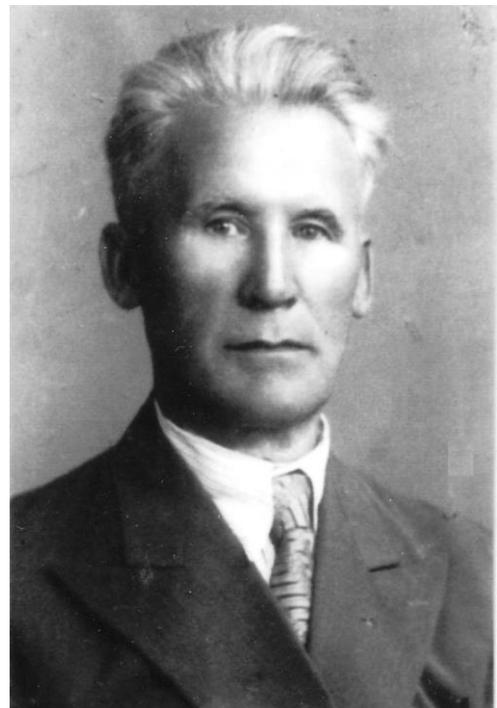
к.т.н., професор Топчій Д.М. – за спеціальністю «Архітектура» [2].

Першим завідувачем кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій у 1960 році став доцент Торяник Михайло Степанович. На цій посаді він пропрацював до 1975 року, добре налагодивши навчальний процес, створив наукову школу з дослідження роботи залізобетонних конструкцій на складні види деформацій, на сьогодні добре відому як в Україні, так і за кордоном, став доктором наук, професором – відомим ученим.

Після виходу М.С. Торяника на пенсію кафедрою завідували: к.т.н., доцент Макаренко Л.П. – з 1975 по 1978 р.; лауреат Державної премії в галузі науки і техніки, д.т.н., професор Вахненко П.Ф. – з 1978 по 1985 р.; к.т.н., доцент Руденко Ю.М. – у 1985 р.; д.т.н., професор Павліков А.М. – з 1985 по 1990 р.; к.т.н., доцент Митрофанов В.П. – з 1990 до 1997 р. Із 1997 р. завідування кафедрою знову було покладено на д.т.н., професора Павлікова А.М.

Сучасну назву кафедра отримала 7 грудня 2005 року, коли до неї була приєднана кафедра опору матеріалів [3], до цього створена у 1954 році в результаті поділу кафедри будівельної механіки. До моменту об'єднання двох кафедр першим завідувачем кафедри опору матеріалів (з 1954 по 1975 р.) був к.т.н., доцент Хілобок Г.К. У подальшому цю кафедру очолювали: к.т.н., доцент Куренков О.Ф. (з 1975 по 1981 р.); к.т.н., доцент Толстопятов Р.В. (з 1981 по 1986 р.); д.т.н., професор Горик О.В. (з 1986 по 2004 р.); к.т.н., доцент Муравльов В.В. (з 2004 по 2005 р.).

До 1999 року кафедра забезпечувала підготовку тільки інженерів-будівельників, а тепер випускає кадри за освітньо-кваліфікаційними рівнями «бакалавр», «спеціаліст», «магістр». При їх

**Перший завідувач кафедри
опору матеріалів – к.т.н.,
доцент Хілобок Г.К.**

підготовці викладається 31 дисципліна, основні з котрих: залізобетонні та кам'яні конструкції; спеціальні курси зі зведення будівель і споруд із залізобетонних та кам'яних конструкцій; експлуатація і реконструкція будівель та споруд; метрологія і стандартизація; основи системного аналізу;

На одному із засідань кафедри (зліва направо): 1-ий ряд – к.т.н., доцент Гасенко А.В., к.т.н., ст. викладач Бойко О.В., к.т.н., доценти Кириченко В.А., Фенко Г.О.; 2-ий ряд – зав. лабораторії Жолоб А.П., к.т.н., доцент Фенко О.Г., к.т.н., доцент Купченко О.А.; 3-ій ряд – к.т.н., доценти Залужна К.І., Сопільняк О.В., Погрібний В.В.; 4-ий ряд – аспірант Качан Т.Ю., к.т.н., ст. викладач Рожко В.Н., аспірант Коваленко О.С, к.т.н., доцент Губій М.М., аспірант Юрко П.А., ст. викладач Папенко О.І.

комп'ютерні технології в проектуванні залізобетонних конструкцій; опір матеріалів, прикладна механіка й ін. В останні навчальні роки кафедра забезпечує навчання за цими дисциплінами до 560 студентів різних курсів, виконуються 25 – 35

дипломних проектів та 8 – 10 магістерських робіт, проводяться консультації дипломників з усіх будівельних спеціальностей, що існують в університеті.

Із метою поліпшення й удосконалення навчального процесу фахівцями кафедри видано 18 підручників та навчальних посібників з грифом Міністерства освіти і науки, написано 67 різних методичних указівок, із котрих 32 – для дипломного проектування.

У 2003 році за підтримки ректора університету, д.т.н., професора О.Г. Онищенка при кафедрі організовано підготовку фахівців за спеціалізацією «Експлуатація, ремонт і підсилення конструкцій будівель та споруд» [4]. Ця спеціалізація є єдиною в Україні й ставить за мету підготовку спеціалі-

стів із надійного технічного обслуговування будівель. З появою цієї спеціалізації в галузі будівництва ієрархічне коло (проектування – будівництво – експлуатація) існування будівельного комплексу будівель та споруд тепер забезпечується підготовкою (до цього відсутньою для його третьої ланки) спеціалістів за профілем «експлуатація, ремонт і підсилення».

Кафедра має лабораторні приміщення загальною площею 798,6 м². Одне з них – найсучасніша в Україні лабораторія, призначена забезпечувати проведення лабо-

раторних робіт із навчальних дисциплін, випробовувати та досліджувати будівельні залізобетонні й кам'яні конструкції. Вона була запроєктована і побудована в 1973 році за участі всіх членів кафедри, що працювали на той

Лабораторія для проведення лабораторних робіт та дослідження залізобетонних конструкцій

час. Ця лабораторія з розмірами 18 x 36 м оснащена кран-балкою вантажопідйомністю 10 кН, мостовим краном вантажопідйомністю у 250 кН, сучасною обчислювальною технікою, унікальними випробувальними пристроями та машинами, силовим навантажувальним обладнанням для дослідження роботи конструкцій як статичним, так і динамічним навантаженням до 5000 кН.

Здійснення навчального процесу, виконання науково-дослідницької та проектної роботи забезпечується щорічно в середньому 19 викладачами, серед котрих 95 відсотків з ученими ступенями та званнями, а також навчально-допоміжним персоналом кількістю 4 – 5 чоловік.

При кафедрі з 1986 року для розв'язання проблем у галузі будівниц-

тва була створена галузева науково-дослідницька лабораторія залізобетонних конструкцій, котра з 2001 року перепрофільована у госпдоговірну науково-дослідницьку лабораторію з обстеження і реконструкції будівель та споруд [5].

У загальноуніверситетській системі підготовки спеціалістів, бакалаврів і магістрів кафедра є випускаючою. Протягом усього періоду своєї діяльності кафедра забезпечувала підготовку висококваліфікованих кадрів для потреб господарства, включаючи й зарубіжні країни, здійснювала проведення науково-дослідницьких та дослідницько-конструкторських робіт, підготовку наукових кадрів вищої кваліфікації, видання навчально-методичної й наукової літератури.

2 ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Навчальний процес забезпечується колективом із 19 чоловік науко-

Викладачі кафедри з циклу дисциплін залізобетонних і кам'яних конструкцій (зліва направо): к.т.н., доценти Губій М.М., Роговий С.І.; лаборант Бородіна Г.В.; к.т.н., доценти Сопільняк О.В., Довженко О.О., Воскобійник П.П. (2006 р.)

во-педагогічного та допоміжного персоналу. Серед них один – доктор технічних наук, професор; чотирнадцять – кандидати технічних наук, доценти; три – кандидати технічних наук, старші викладачі; один – старший викладач. Крім того, як допоміжний персонал до складу кафедри входять два завідувачі навчальних лабораторій,

один старший лаборант, один лаборант, два майстри.

Головною метою навчально-виховного процесу колектив кафедри ставить підготовку конкурентоспроможних спеціалістів із вищою технічною освітою для підприємств, установ і організацій різних форм власності, які були б здатні забезпечувати їх ефективну інженерну та господарську діяльність, адаптацію до швидкозмінних ринкових умов. Глибина інженерно-практичної підготовки, цілісність науково-технічного мислення забезпечується достатньо високим навчально-методичним і практичним рівнем навчального процесу викладання дисциплін.

Силами та стараннями викладачів кафедри для засвоєння теоретичного курсу створено навчальний майданчик із будівельних конструкцій із залізобетону, за допомогою котрого студенти не уявно, а наочно ознайомлюються з основними типовими залізобетонними конструкціями, що засто-

совуються при зведенні промислових, цивільних будівель і споруд.

Для виконання розрахунково-графічних робіт як із циклу дисциплін опору матеріалів, так і залізобетонних конструкцій обладнано комп'ютерний клас. У ньому здійснюється тестовий контроль здобутих знань за програмами, розробленими доцентами та асистентами кафедри.

Натурні будівельні елементи на навчальному майданчику з вивчення залізобетонних конструкцій

Основна мета таких тестів – дати студентам можливість самостійно встановити не тільки рівень засвоєння ними пройденого матеріалу, але й рівень набутих навичок у розв'язанні задач, котрі переважно мають не академічний, а виробничий зміст.

Для вивчення роботи залізобетонних конструкцій під навантаженням в умовах їх експлуатації, дослідження фізико-механічних властивостей бе-

Доцент Гасенко А.В. проводить лабораторну роботу з опору матеріалів

тону та арматурної сталі провідними викладачами кафедри розроблено лабораторні роботи. Студенти під керівництвом викладачів здійснюють їх виконання у трьох навчальних лабораторіях. Одна з цих лабораторій площею 102 м² була обладнана ще у 1948 році, тепер обладнана

комп'ютерним класом і забезпечує проведення лабораторних робіт із цик-

лу дисциплін з опору матеріалів.

Дві інші лабораторії, побудовані в 1965 та 1973 роках, мають приміщення загальною площею 696,6 м² і призначені для проведення лабораторних робіт, що охоплюють цикл дисциплін із залізобетонних конструкцій, з метрології та стандартизації. Саме в цих

Студенти 4-го курсу зі старшим викладачем Бойко О.В. виконують лабораторну роботу з дисципліни «Залізобетонні конструкції»

трьох лабораторіях закріплюються ті підвалини знань, умінь і навиків, без яких неможливе протягом усього навчального процесу якісне навчання студента, його формування як майбутнього інженера.

Усього на кафедрі викладається 31 навчальна дисципліна. Серед них такі фундаментально необхідні для становлення інженера, як «Опір матеріалів», «Будівельні конструкції (спецкурс – «Кам'яні та залізобетонні конструкції»)», «Технічна експлуатація та реконструкція будівель і споруд», «Метрологія, стандартизація, контроль якості та випробування у будівництві» та ін.

Підручники та посібники з конструювання кам'яних та залізобетонних конструкцій

Із цих й інших дисциплін читаються лекції, проводяться практичні заняття, лабораторні роботи, консультації з виконання проектів та розрахунково-графічних робіт для спеціальностей за напрямом будівництво з освітньо-кваліфікаційними рівнями «бакалавр», «спеціаліст», «магістр». Для поглиблення засвоєння студентами ле-

кційного матеріалу, виконання проектів та розрахунково-графічних робіт, розв'язання задач під час самостійної роботи силами викладачів кафедри видано 18 підручників і навчальних посібників з грифом Міністерства освіти і науки [6 – 23], а також 3 значних за обсягом довідники [24 – 26].

Багато з підготовлених на кафедрі підручників визнані в системі організації навчального процесу в нашій державі одними з кращих. Ав-

торові найбільшої кількості з них – д.т.н., професорові Вахненку П.Ф. – 17 листопада 1998 року була присвоєна Державна премія України в галузі науки і техніки за кращі підручники.

Президент України Л.Д. Кучма вручає Державну премію України в галузі науки і техніки д.т.н., проф. П.Ф. Вахненку за кращі підручники (17.11.1998 р.)

Із метою інтенсифікації та поліпшення організації навчального про-

Посібники та довідники, підготовлені на кафедрі

цесу для використання при підготовці наукових робіт магістрантами, аспірантами та виконанні студентами наукових рефератів видано 11 монографій [27 – 37].

Особливо високим попитом і популярністю серед студентів користуються методичні вказівки науковців кафедри, кількість котрих для виконання курсового, дипломного проектування, розрахунково-графічних та лабораторних робіт сягає 67. Вони активно сприяють збільшенню обсягу засвоєння навчального матеріалу, зручні у

використанні, цілісні й зрозумілі у викладенні теоретичного та практичного матеріалу. Методичні вказівки добре ілюстровані, навчальний матеріал у них викладено на високому науково-методичному рівні у легкодоступній формі для сприйняття їх змісту студентами, написані літературною мовою. В них наводяться конкретні приклади розв'язання задач чи застосування конструктивних систем будівель у вітчизняному й закордонному будівництві, проблемних ситуацій, наслідків, що виникають у реальних умовах через допущені неточності в розрахунках та при будівництві.

У загальноуніверситетській системі підготовки спеціалістів, бакалаврів та магістрів кафедра є випускаючою. Процес їх навчання на завершальній стадії кожного навчального року закінчується виконанням 25 – 35 дипломних проектів та 8 – 10 магістерських робіт. Виконання дипломного проекту навчальним процесом ставить за мету закріпити й розширити здобуті теоретичні, практичні знання і розвинути вміння їх самостійного застосування при розв'язанні

конкретних поставлених наукових, технічних і економічних задач. Саме при виконанні дипломного проекту чи магістерської роботи за допомогою керівника дипломного проекту студент виробляє навички систематизації знань у розв'язуваних конкретних задачах із проектування, засвоює здобуті протягом навчання на кожному курсі знання комплексного підходу до проблем проектування й набуває вміння їх об'єднувати в єдину систему. При цьому не менше від половини випускних проектів та магістерських робіт присвячуються розв'язанню реальних задач і проблем. Так, робота магістранта

Магістранти (зліва направо): Городніченко С.В., Остапчук А.О та Білоконь А.О. – виконують магістерську роботу під керівництвом доцента Губія М.М. і професора Павлікова А.М. (2008 р.)

С.Ю. Плахтюка мала завданням розроблення пропозицій щодо збільшення міцності цегляної кладки непрямим армуванням просічно-витяжними листами (2006 р.); в магістерських роботах магістрантів П.М. Бовсуновської, С.М. Плахтюк були висвітлені проблеми впливу на міцність залізобетонних конструкцій будівлі торгового центру «Конкорд» у м. Полтаві її конструктивних особливостей і умов будівництва (2007 р.); в роботах магістрантів А.О. Білоконь, С.В. Городніченка, А.О. Остапчука досліджувались та розроблялись елементи конструктивної системи КУБ-2,5 для впровадження в каркаси житлових 16-поверхових будівель, збудованих на бульварі Б. Хмельницького у м. Полтаві (2008 р.); Д.Ф. Федоров розробляв методику розрахунку колон каркасів житлових 16-поверхових будівель; у роботі О.В. Григорової досліджувались багат шарові стінові блоки з метою застосування при зведенні будівель КП тресту «Кременчукнафтохімбуд» (2009 р.).

У плані виховання гуманістичних рис майбутніх інженерів кафедра розв'язує одне головне завдання – донести до кожного студента і зробити для нього життєво необхідними фундаментальні загальнолюдські цінності: гідність, порядність, милосердя, людяність.

Навчальний процес безперервно оновлюється: включаються у навчальний матеріал новітні досягнення науки і техніки, лекції мають проблемний характер, відображають актуальні питання теорії та практики, у лекційні курси й навчальні посібники впроваджуються результати наукових досліджень кафедри тощо. Особлива увага викладачами кафедри надається тому, щоб навчити студентів уміти застосовувати методи інформатики у розв'язанні проблем із проектування залізобетонних і кам'яних конструкцій та зведення з них будівель і споруд.

Викладачі ведуть постійний пошук нових педагогічних технологій, які поєднують навчання, науку й практику. Молодь заохочується до науко-

Викладачі циклу дисциплін з опору матеріалів (1980 р.) (зліва направо): 1-ий ряд – к.т.н., доценти Корочанський Ю.П., Куренков О.Ф., Залужна К.І., Данилевський Г.Б., Абламський В.А., навч. майстер Базилевський Б.С.; 2-ий ряд – к.т.н., доценти Толстопятов Р.В., Фенко Г.О., Рождественський Ю.В.; асистенти Нездойминога В.Ю., Жучков В.О., зав. лабораторії Чичов М.Т.

во-технічної діяльності шляхом участі в науково-технічних конференціях, олімпіадах, конкурсах на кращу наукову студентську роботу, кращий дипломний проект, магістерську роботу, наукову статтю.

Вагомим внеском кафедри в організацію навчально-виховного процесу є працевлаштованість випускників. При сприятливих керівників дипломних проектів багато випускників працевлаштовані інженерами-конструкторами в проектних організаціях, викладачами вищих навчальних закладів, коледжів та професійно-технічних училищ, майстрами і виконробами в будівельній організації.

Магістр, котрий виконує магістерську роботу на кафедрі, отримує підготовку, зорієнтовану переважно на науково-дослідницьку та викладацьку роботу, але може виконувати всі функції спеціаліста. Бакалавр у межах навчальних дисциплін, що викладаються кафедрою, перш за все підготовлений до подальшого здобуття вищої освіти у галузі будівництва, може обіймати посади нижчої ланки інженерно-технічного персоналу і працювати під керівництвом спеціаліста чи магістра, а за наявності виробничого досвіду – самостійно.

Серед найважливіших завдань колективу кафедри у забезпеченні навчального процесу – збереження висококваліфікованого кадрового потенціалу, підвищення престижності інженерно-технічної освіти, інженерної праці, технічне та технологічне переоснащення навчально-виховного процесу.

Викладачі кафедри мають високий науковий рівень підготовки і найближчим часом ними планується захист докторських дисертацій із проблем подальшого розвитку теорії розрахунку залізобетону на основі оптимізаційних критеріїв та варіаційних методів у теорії пластичності бетону.

З НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКА РОБОТА

Після створення при кафедрі аспірантури згідно з наказом МВССО СРСР №122 від 16.04.63 р. захищено кандидатських дисертацій 42 здобувачами.

Першими аспірантами кафедри стали Л.І. Сердюк (д.т.н., професор, працював до червня 2009 р. завідувачем кафедри теоретичної механіки ПолтНТУ) та Є.М. Бабич (нині д.т.н., професор, завідувач кафедри інженерних конструкцій Національного університету водного господарства і природокористування в м. Рівне). Безпосередньо на кафедрі захищено 4 докторські дисертації (М.С. Торяник, П.Ф. Вахненко, С.І. Роговий, А.М. Павліков), а взагалі через аспірантуру пройшли навчання всі члени кафедри. На час 50-річчя від її створення колектив кафедри становлять:

Іде захист дисертаційної роботи (зліва направо члени спеціалізованої вченої ради: д.т.н., професори Л.І. Стороженко (ПолтНТУ), Л.М. Фомиця (СНАУ), П.Ф. Вахненко (ПолтНТУ), О.Л. Шагін (ХГТУСА))

один доктор наук, професор; чотирнадцять кандидатів технічних наук, доцентів; три кандидати технічних наук, старші викладачі та один старший викладач без наукового ступеня.

Керували аспірантурою доктор технічних наук,

професор М.С. Торяник; доктор технічних наук, заслужений працівник народної освіти України, дійсний член академії будівництва України, лауреат Державної премії України в галузі науки і техніки П.Ф. Вахненко; канди-

дати технічних наук, доценти В.П. Митрофанов, Є.В. Клименко, М.М. Губій, С.І. Роговий. Тепер керівництво науковою роботою аспірантів здійснюють доктор технічних наук, професор А.М. Павліков та кандидат технічних наук, доцент О.О. Довженко.

Із числа колишніх аспірантів кафедри після захисту кандидатських дисертацій шестеро – Є.М. Бабіч, П.Ф. Вахненко, А.М. Павліков, Є.В. Клименко, С.І. Роговий, О.В. Семко – свій науковий шлях продовжують, захистивши докторські дисертації за спеціальністю «Будівельні кон-

струкції, будівлі та споруди». Але багато хто присвятив своє життя науковій діяльності не тільки в галузі будівництва, але й у інших наукових галузях. Так, Л.І. Сердюк захистив дисертацію за двома спеціальностями – «Машинознавство і деталі машин» та «Динаміка, міцність

Викладачами кафедри зі студентами випробовуються залізобетонні вироби каркаса системи КУБ-2,5

машин, приладів і апаратури»; О.В. Горик захистив дисертацію за спеціальністю «Механіка деформівного твердого тіла»; М.Є. Рогоза – захистив дисертацію за спеціальністю «Економіка, організація і управління підприємствами». Сім випускників аспірантури стали академіками, десять – отримали звання професора і багато з них працювали й працюють проректорами ВНЗ, деканами факультетів і завідувачами кафедр, керівниками державних установ, будівельних організацій та інших галузей господарства.

Викладачі кафедри ведуть наукову роботу в галузі дослідження залізобетонних і кам'яних конструкцій на складні види деформацій при короткочасній та тривалій дії навантажень (керівник – д.т.н., професор А.М. Па-

вліков), а також опору руйнуванню й деформуванню бетонних і залізобетонних елементів, що зазнають складних неоднорідних НДС при різному характері зовнішніх впливів (к.т.н, доценти С.М. Микитенко,

Житловий будинок у м. Полтаві по бульвару Б. Хмельницького у процесі зведення з використанням наукових розробок кафедри

О.О. Довженко). За час існування кафедри за її науковими напрямками досягнуті результати викладено в 11 монографіях [27 – 37], а їх новизна підтверджена 17 авторськими свідоцтвами на винаходи, щорічно друкується 35 – 40 наукових статей. На кафедрі розроблена концепція (Г.О. Фенко, Л.П. Макаренко) щодо роботи залізобетонних конструкцій на довготривалу дію навантаження, яка змінила методику розрахунку попередньо напружених залізобетонних конструкцій. Про це на Міжнародному конгресі Федерації попередньо напруженого залізобетону в м. Нью-Йорку в 1974 році заслуховувалось повідомлення, надіслане доцентом Л.П. Макаренко.

Науковцями кафедри розроблено декілька теорій (керівники – д.т.н., професор М.С. Торяник; к.т.н., доцент В.П. Митрофанов) та багато методів розрахунку залізобетонних конструкцій, якими користуються не тільки в Україні, а й за її межами. Частина матеріалів наукової роботи кафедри втрачено при розробленні нормативних документів і національних норм із розрахунку залізобетонних конструкцій.

Членами кафедри одержано 17 авторських свідоцтв та 6 патентів на винаходи різного типу, із яких авторське свідоцтво №387848 (автори Г.О. Фенко, Л.П. Макаренко) було використане у Франції.

У 1962 та 1987 роках за ініціативою кафедри були проведені республіканські конференції з питань проблем удосконалення теорії складнозавантаженого залізобетону, що досліджувався на кафедрі. У 1997 та 2007 роках відбулися за участю представників багатьох країн конференції за темами «Проблеми теорії та практики залізобетону», присвячені відповідно 100-та 110-річчю з дня народження професора М.С. Торяника. У 2007 році проведена V Всеукраїнська науково-технічна конференція «Науково-технічні проблеми сучасного залізобетону» за участю провідного науководослідного інституту в галузі вдосконалення залізобетонних конструкцій (НДІБК) м. Києва. У 2009 році спільно з кафедрою теоретичної механіки проведено міжнародну конференцію «Динамічна міцність машин, будівель і споруд».

Випробування колон каркасів для будівництва 16-квартирних житлових будинків у м. Полтаві

При кафедрі з 1986 по 2001 рік (спільний наказ Мінсільбуду УРСР та МВССО УРСР №157/294 від 25.11.85 р.) для розв'язання проблем у галузі сільськогосподарського будівництва виконувалися наукові розроблення галузевою науково-дослідницькою лабораторією залізобетонних конструкцій для сільського будівництва (науковий керівник – А.М. Павліков, завідувач лабораторії – А.Ю. Голіковський). Із 2001 року ця лабораторія перепрофільована (наказ по ПДТУ №28-17 від 15.12.01 р.) у госпдогвірну науково-дослідницьку лабораторію з обстеження і реконструкції будівель та споруд (науковий керівник – Є.В. Клименко) [5]. Щорічно вона забезпечує виконання науково-дослідницьких і проектно-конструкторських робіт за

замовленнями різних підприємств, організацій та установ. Колектив кафедри підтримує плідні творчі зв'язки й веде господарсько-договірну роботу з установами, заводами, промисловими і сільськогосподарськими підприємствами. Останніми роками були розроблені проекти реконструкції виробничих об'єктів, проведені обстеження і реконструйовано понад 100 будівельних об'єктів у Полтавській та інших областях України. За участю студентів спроектовані трибуни Полтавського

Експериментальна перевірка вдосконалених на кафедрі сходових маршів житлових будівель

картодрому, лабораторний корпус «Л» та корпуси «А» і «Ф» університету. Здійснена реконструкція полтавського стадіону «Ворскла».

Кафедра брала участь у сертифікації якості залізобетонних виробів і конструкцій, які освоюються та випускаються заводами різних підприємств як Полтавської, так й інших областей. Розроблені технічні умови на залізобетонні вироби (плити перекриття – ТУ У В. 2.6-26.6-34825499-001:2008, колони – ТУ У В. 2.6-26.6-34825499-002:2008 та сходові марші – ТУ У В. 2.6-26.6-34825499-003:2008) конструктивних систем житлових 16-поверхових будівель зі збірно-монолітними в'язевими каркасами. За результатами цих розроблень у м. Полтаві по бульвару Б. Хмельницького та бульвару Боровиковського побудовано 3 таких житлових будинки. Будівництво аналогічних будинків розпочато у м. Лубни.

На кафедрі з 1963 року заснована наукова школа за напрямом дослідження будівельних конструкцій, що працюють на складні види деформа-

цій, котра є єдиною як в Україні, так і за кордоном. Очолював її спочатку доктор технічних наук, професор М.С. Торяник, а потім доктор технічних наук, професор П.Ф. Вахненко. Тепер роботу наукової школи продовжує доктор технічних наук, професор А.М. Павліков, під керівництвом котрого за результатами виконаних експериментально-теоретичних досліджень захистили кандидатські дисертації О.В. Семко, О.В. Зернюк, О.Г. Хохлов, Є.В. Дяченко, О.В. Бойко.

На основі досліджень М.С. Торяника і його учнів В.І. Бабича, П.В. Вахненка, О.В. Горика, М.М. Губія, О.М. Кузьменка, В.І. Клименка, Є.В. Клименка, А.М. Павлікова, Ю.М. Руденка, С.І. Рогового, О.В. Редкіна, Л.І. Сердюка, Л.В. Фалєєва, О.А. Шкурупія, М.Л. Ярового та багатьох інших створено методологію розрахунку міцності, тріщиностійкості та деформативності елементів прямокутної, таврової й двотаврової форм, які працюють в умовах складного деформування. Рекомендації для відповідних розрахунків використані в діючих нормах із проектування залізобетонних конструкцій.

Зустріч 15.05.1970 р. членів кафедри з відомим ученим у галузі залізобетону доктором технічних наук, професором О.О. Гвоздєвим (у центрі першого ряду)

Широке застосування високоміцних сталей і бетону, а також використання нових конструктивних елементів зумовили подальший розвиток наукових досліджень, які виконуються під керівництвом доктора технічних наук, професора А.М. Павлікова, кандидата технічних

наук доцента О.О. Довженко. Багато сил до цього також приклав і кандидат технічних наук, доцент М.М. Губій. Завершено і включено науковою координаційною організацією (НДІБК, м. Київ) в ДБН В.2.6-98:2009 «Бетонні та залізобетонні конструкції» розробки, які стосуються розрахунку залізобетонних конструкцій на складні види деформацій.

Останніми роками інтерес до наукових досліджень значно зріс. Усе більше викладачів кафедри залучаються до наукової роботи. У результаті кандидатом технічних наук, доцентом В.П. Митрофановим започатковано наукову школу з напрямку «Дослідження і розроблення методів розрахунку опору руйнуванню та деформуванню бетонних і залізобетонних елементів, які зазнають неоднорідних напружено-деформованих станів при різному характері впливів навантаження та середовища». За результатами виконаних експериментально-теоретичних досліджень з цього напрямку захистили кандидатські дисертації П.П. Воскобійник, В.А. Котляров, О.О. Довженко, С.М. Микитенко, В.В. Погрібний, В.Н. Рожко, Н.М. Пінчук.

Викладачі кафедри і співробітники лабораторії регулярно беруть участь у науково-технічних семінарах, конференціях міжнародного та регіонального рівнів, виконують держбюджетні теми (держреєстраційні №№0104U000319, 0101U002074) з питань проектування залізобетонних конструкцій для роботи в умовах складного навантаження.

Загалом, щорічно наукові розробки кафедри дають можливість у середньому захищати 1 – 2 кандидатські дисертації.

4 КОРОТКІ АВТОБІОГРАФІЧНІ ВІДОМОСТІ ПРО ВИКЛАДАЧІВ ТА СПІВРОБІТНИКІВ

ТОРЯНИК
МИХАЙЛО СТЕПАНОВИЧ
(1897 – 1991),
доктор технічних наук, професор

М.С. Торяник народився у селі Осьмачки Тахтаулівської волості Полтавського повіту Полтавської губернії 7 листопада 1897 р. в селянській сім'ї. У родині було багато дітей, але мало землі для забезпечення не тільки їх навчання у школі, а й нормального існування взагалі. Незважаючи на такі скрутні умови життя, все ж таки молодший у сім'ї син Михайло через великий його потяг до знань відвідував церковно-приходську школу. В ній він швидко і легко засвоював предмети, перевершуючи своїх однокласників в опануванні точних наук, добре вчився. Невдовзі здібний, дисциплінований та цілеспрямований школяр у 1915 р. екстерном склав екзамени за програмою 4-ох класів Полтавського реального училища.

Із жовтня 1916 р. по грудень 1917 р. молодий хлопець перебував у складі діючої армії, встигши повоювати на Німецькому фронті.

Після демобілізації з армії сільський юнак навіть у дуже тяжкі 1918 – 1922 роки продовжував навчатися у Полтавському середньотехнічному училищі. А в 1922 р. він витримав конкурс на право бути студентом факультету інженерів шляхів сполучення Київського політехнічного інституту (який закінчив у 1927 р.), де в той час працювала славна плеяда вчених – Е.О. Патон, Ф.П. Белякін, І.А. Кириєнко та інші.

Після закінчення інституту до 1929 р. М.С. Торяник працював на

будівництві мостів через річку Кальміус у Донецькій області, аркового мосту в м. Сталіно (Донецьк) та коксових установок Алчевського хімзаводу. Потім з 1930 р. свою трудову біографію М.С. Торяник продовжив у Харківській проектній конторі на посаді старшого інженера-конструктора, беручи участь у проектуванні оболонкового перекриття над міським поштамтом, розташованим біля залізничного вокзалу.

Після організації в 1930 р. Полтавського інституту інженерів сільськогосподарського будівництва починає з березня працювати викладачем цього закладу. Тут він пройшов шлях від асистента до професора, завідувача кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій. Саме тут розкрились його здібності й талант наукового дослідника, педагога, керівника науково-педагогічного колективу кафедри.

У 1937 р. в стінах інституту вперше у Радянському Союзі науковець провів експериментально-теоретичні дослідження роботи залізобетонних колон на косий стиск, на основі котрих теоретично показав та експериментально підтвердив можливість застосування загальноприйнятих передумов НиТУ 123-55 у розрахунках міцності складнодеформованих залізобетонних елементів. Створив нову модель напружено-деформованого стану таких елементів у стадії руйнування, розробив метод розрахунку їх несучої здатності з урахуванням пластичних властивостей бетону та на основі руйнівних зусиль, випередивши на добрий десяток років зарубіжних дослідників. Ця робота стала дороговказом для цілої низки досліджень залізобетонних конструкцій, котрі проводив усе своє життя М.С. Торяник разом з учнями його наукової школи.

У червні 1939 р. Михайло Степанович захистив кандидатську дисертацію у Військово-інженерній академії імені Куйбишева.

Після створення 25 червня 1960 р. кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій став її завідувачем. Обіймаючи цю посаду, наполегливо працював над удосконаленням навчального процесу,

продовжуючи наукові дослідження в галузі будівельних конструкцій із залізобетону. Це сприяло створенню при кафедрі аспірантури зі спеціальності «Залізобетонні та кам'яні конструкції», керівником якої також став М.С. Торяник.

У 1964 р. йому було присвоєно вчене звання професора, а 25 травня 1967 р. М.С. Торяник захистив докторську дисертацію за сукупністю робіт із дослідження просторової стійкості арок з пружними в'язями.

Доктор технічних наук, професор М.С. Торяник очолював кафедру залізобетонних конструкцій та аспірантуру при кафедрі до 1975 р. За цей період він заснував наукову школу з дослідження залізобетонних конструкцій на складні види деформацій, добре відому не тільки в Україні, але й за кордоном. Під його керівництвом захищено 22 кандидатські дисертації, написано 6 наукових монографій та надруковано понад 100 наукових праць.

Усі нормативні документи, які стосуються розрахунку залізобетонних колон, що працюють на складні деформації, були написані на кафедрі залізобетонних конструкцій Полтавського інженерно-будівельного інституту. Усе своє життя вчений-педагог віддав розвитку будівельної науки в галузі залізобетону.

Неоціненний вклад Михайло Степанович уніс у підготовку висококваліфікованих спеціалістів для будівельної галузі. Його вихованців можна зустріти у різних куточках колишнього Радянського Союзу, майже у кожному місті, області чи районі України. Серед них – керівники проектних і будівельних організацій, видатні вчені, державні діячі. Більше тисячі інженерів, що зараз працюють на будовах України, виховав учений за роки праці в інституті.

М.С. Торяник помер 22 вересня 1991 р., пропрацювавши в нашому університеті 61 рік. Він похований за його заповітом у рідному селі Осьмачки, де народився і провів нелегкі роки свого дитинства та юності.

Підготував д.т.н., професор Павліков А.М.

МАКАРЕНКО ЛЕОНІД ПЛАТОНОВИЧ

(1924 – 1997),

кандидат технічних наук, доцент

Народився в м. Полтаві у 1924 р. В 1941 р. закінчив дев'ять класів і залишився на окупованій території. З 1943 по 1945 р. перебував на фронті. В 1947 р., після демобілізації, вступив у Полтавський інститут сільськогосподарського будівництва, який закінчив з відзнакою у 1952 р. З 1952 по 1956 р. працював у цьому ж інституті асистентом, потім старшим викладачем кафедри вищої математики та теоретичної механіки.

У 1956 р. вступив у аспірантуру науково-дослідницького інституту залізобетону Академії будівництва та архітектури СРСР під керівництвом завідувача лабораторією теорії залізобетону О.О. Гвоздева і закінчив у 1960 р. З 1960 р. працював старшим викладачем кафедри залізобетонних конструкцій Полтавського інституту сільськогосподарського будівництва.

У 1964 р. захистив кандидатську дисертацію та продовжував дослідження властивостей бетону, керуючи аспірантурою.

У 1967 р., аналізуючи результати різних дослідів, логічно прийшов до висновку, що після тривалого стиску міцність бетону на розтяг повинна зменшуватися, а не підвищуватися, як уважалося в усьому світі й було прийнято в будівельних нормах СРСР.

Щоб підтвердити такі висновки, Макаренко Л.П. замовив у лабораторії залізобетонних конструкцій інституту розроблення та виготовлення обладнання для випробування бетонних призм на центральний стиск і розтяг, що й було виконано. Про проведення дослідів було повідомлено Гвоздеву О.О., на що одержали відповідь: зниження міцності неможливе, це суперечить сучасним поглядам на теорію

залізобетону.

Але перші ж досліді показали сенсаційні результати: міцність бетону на розтяг знизилась на 30 – 36 %. Результати були настільки неймовірні, що на одну серію дослідів спеціально приїздив О.О. Гвоздев, після чого були внесені зміни в будівельні норми.

За результатами дослідів у 1974 р. була зроблена доповідь від Радянського Союзу на Міжнародному конгресі Федерації попередньо напруженого залізобетону (FIP).

Під керівництвом Макаренка Л.П. були проведені досліді із впливу циклічних навантажень, а також тривалого розтягу на властивості бетону.

Із 1975 по 1978 р. Л.П. Макаренко завідував кафедрою залізобетонних і кам'яних конструкцій Полтавського інженерно-будівельного інституту.

У 1978 р. Леонід Платонович разом із родиною переїхав до м. Рівне та розпочав працювати в Інституті водного господарства.

**Спеціальний приїзд О.О. Гвоздєва на випробування
(зліва направо: к.т.н., доцент Л.П. Макаренко;
д.т.н., професор О.О. Гвоздєв;
д.т.н., професор М.С. Торяник)**

Підготував к.т.н., доцент Фенко Г.О.

ВАХНЕНКО ПЕТРО ФЕДОРОВИЧ

(1930 – 2001),

доктор технічних наук, професор

Вахненко Петро Федорович народився 18 вересня 1930 року в селі Величківці Менського району Чернігівської області в селянській родині. У 1950 році закінчив Севастопольський технікум залізничного транспорту, а в 1955 – Ростовський-на-Дону інженерно-будівельний інститут за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво».

Трудову діяльність розпочав ще школярем – у 1943 році в колгоспі на різних роботах. Із 1950 року працював будівельним майстром й інженером у будівельній організації Донецької залізниці, а потім виконробом і начальником дільниці на будівництві шахти в Донецькій області. Наступні три роки – викладач Остерського будівельного технікуму.

Із 1959 року Петро Федорович працював у колишньому інституті сільськогосподарського будівництва, а потім інженерно-будівельному інституті (нині Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка), де пройшов шлях від асистента до професора: спочатку на кафедрі будівельних конструкцій, а потім (відразу після створення) перейшов працювати на кафедру залізобетонних і кам'яних конструкцій.

Із 1965 по 1967 роки навчався в цільовій аспірантурі кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій Полтавського інженерно-будівельного інституту, після закінчення якої у 1968 році захистив кандидатську дисертацію на тему «Экспериментально-теоретические исследования работы железобетонных элементов на косое внецентренное

сжатие». Після чого з 1969 року працював на посаді доцента тієї ж кафедри, а з 1978 по 1985 роки очолював її. В 1982 році Вахненку П.Ф. було присвоєно вчене звання професора, а в 1992 році – він захистив докторську дисертацію на тему «Напряженно-деформированное состояние и расчет железобетонных элементов при сложных деформациях».

Вахненко Петро Федорович – автор понад 120 наукових праць, включаючи 8 книг для інженерно-технічних та наукових працівників і 6 підручників та навчальних посібників зі спеціальних дисциплін для студентів і викладачів ВНЗ, деякі з них і досі вважаються одними з найкращих. Так, за підручники «Залізобетонні конструкції» й «Кам'яні та армокам'яні конструкції» Вахненку Петрові Федоровичу в 1998 році було присуджено Державну премію України в галузі науки і техніки.

Окремі наукові розробки Вахненка П.Ф. були включені в нормативні документи в галузі будівництва колишнього СРСР і України.

Петро Федорович був працюютою, обдарованою й дуже відповідальною людиною. Все своє життя він присвятив науці: займався проблемами експериментально-теоретичних досліджень і розробленням практичних методів розрахунків залізобетонних елементів, які працюють на складні види деформацій при короткочасній та тривалій дії, а також дослідженням напружено-деформованого стану кам'яної кладки. Підготував 15 кандидатів технічних наук, які успішно ведуть наукову і викладацьку роботу. Петро Федорович був академічним радником Інженерної академії України (1992 р.), членом-кореспондентом Інженерної академії України (1992 р.) та дійсним членом Академії будівництва України (1996 р.). В 1996 році за впровадження сучасних методів навчання і виховання молоді йому було присвоєно почесне звання «Заслужений працівник народної освіти України».

Підготувала к.т.н., доцент Воскобійник О.П.

РУДЕНКО ЮРІЙ МИХАЙЛОВИЧ

(1926 – 2003),

кандидат технічних наук, доцент

Руденко Юрій Михайлович народився 10 квітня 1926 р. у м. Полтаві в сім'ї службовців.

У 1933 р. вступив до 1-го класу середньої школи №15 м. Полтави, де і закінчив 8 класів у 1941 р. У жовтні 1943 р., після звільнення

Полтави від німецько-фашистських загарбників, вступив до технікуму землевпорядкування, котрий закінчив у лютому 1945 р., отримавши спеціальність техника-землевпорядкувальника I розряду. З лютого 1945 р. по червень 1947 р. служив у лавах Радянської армії, нагороджений медаллю «За Перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941 – 1945 рр.».

У червні 1947 р. був прийнятий на роботу в Полтавське обласне управління землевпорядкування та посівообороту Міністерства СГ СРСР, де і працював по вересень 1950 р. У 1949 р. був відряджений на роботу в Уральську експедицію з відведення земель під Державну захисну лісову полосу гора Вишнева – Чкалов – Уральськ – Каспійське море терміном на 1 рік.

У вересні 1950 р. вступив на навчання в Полтавський інститут інженерів сільськогосподарського будівництва, котрий закінчив у 1955 р., з того ж часу почав працювати спочатку асистентом кафедри будівельних конструкцій ПІБІ, з 1959 р. – старшим викладачем кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій, а з 1974 р. – доцентом тієї ж кафедри. В 1973 р. під керівництвом д.т.н., проф. М.С. Торяника захистив кандидатську дисертацію. Працював у межах наукової тематики «Розроблення практичних методів розрахунку залізобетонних елементів на косе згинання

та косе позацентрове стискання», був співавтором кафедральної монографії «Розрахунок залізобетонних конструкцій при складних деформаціях», виданої в 1974 р., має 39 наукових праць і авторське свідоцтво на винахід «Пристрій для вимірювання прогину зразка при його випробуванні». У 1985 р. Ю.М. Руденко виконував обов'язки завідувача кафедри.

Він дуже ретельно готувався до лекцій. Завдяки своїм різноманітним знанням у багатьох галузях, розумінню психології студентської аудиторії він міг незвичайно та цікаво будувати свої лекції, тим самим привернути увагу студентів й утримувати її до кінця заняття, пробудити у них бажання знайти відповіді на поставлені проблемні питання стосовно залізобетонних і кам'яних конструкцій. Його лекції завжди відзначалися високопрофесійним рівнем викладання.

Юрій Михайлович був суспільно активною людиною. Його відмітною рисою було прагнення до знань, допитливість, багатогранна поінформованість у багатьох галузях. Його домашня бібліотека включала до 10 тис. книг і журналів, пов'язаних з його професійною діяльністю, а також книги з математики, фізики, спорту, рослинознавства, мінералогії, сільського господарства, історії Полтави, України, Росії, Великої Вітчизняної війни, енциклопедії тощо. У будь-який час він міг вичерпно відповісти на всілякі питання та поділитися своєю літературою. Юрій Михайлович був членом бібліотечної ради інституту, здійснював зв'язок між бібліотекою та членами кафедри, займався замовленням нової літератури. Зараз книжки з його наукової бібліотеки, котра була подарована кафедрі й університету, продовжують допомагати як викладачам, так і студентам у їх праці. Протягом 1961 – 1989 рр. Юрій Михайлович був членом відомих на той час науково-технічних об'єднань «Будіндустрія» та «Знання», в 1971 – 1977 рр. обирався депутатом Октябрьської районної ради м. Полтави, останні роки свого життя був

членом редакційної колегії журналу «Бетон і залізобетон в Україні».

Крім викладацької роботи, в якій Юрій Михайлович досяг високих результатів (під його керівництвом захистили дипломи понад 200 спеціалістів, майже всі вони отримали оцінки «відмінно» і «добре»; серед них 15 іноземних студентів із країн Бангладеш, Індії, Пакистану, Непалу, Судану), багато уваги він приділяв госпдоговірній роботі – обстеженню та підсиленню конструкцій східної трибуни стадіону «Ворскла», Полтавського тепловозоремонтного заводу та інших важливих об'єктів нашого міста, випробуванню тришарнірних рам прольотом 18 і 21 м для каркасів сільськогосподарських будівель.

Юрій Михайлович був дуже прогресивною людиною, відкритою до всього нового, його перу належать методичні вказівки для виконання курсового та дипломного проектування із статичного розрахунку рам одноповерхових і багатоповерхових будівель на ЕОМ.

Він самостійно із захоплення вивчав німецьку мову, систематизував лексику та граматичні правила і міг читати без словника спеціальну й художню літературу.

Крім якостей фахівця, Юрій Михайлович був душею колективу, знав багато віршів, а його чудові тости й досі згадують на дружніх вечерях членів кафедри. Він займався спортом, любив природу і спілкування, його можна було зустріти за ранковою пробіжкою вулицями міста та на плотах бурхливої річки, в тихій заводі з вудочкою, на своїй присадибній ділянці в с. Кротенки, і завжди він виглядав природно.

Юрій Михайлович був легкою, світлою, радісною людиною з яскравим гумором, і біля нього завжди та всім було душевно спокійно, комфортно, затишно.

Підготувала к.т.н., доцент Довженко О.О.

**ПАВЛІКОВ АНДРІЙ МИКОЛАЙОВИЧ,
доктор технічних наук, професор**

Народився 14 грудня 1947 року в с-т Гоща Гощанського району Рівненської області. Після переїзду батьків на нове місце роботи навчався з 1956 по 1959 роки в сільській початковій школі с. Середня, з 1959 по 1963 рік – у восьмирічній школі с. Йосипівка, з 1963 по 1964 рік – в десятирічних школах с-т Баранівка та с. Дубрівка Баранівського району Житомирської області, з 1964 по 1966 рік – в середній школі №10 м. Кишинева.

Після закінчення школи у 1966 – 1967 рр. перебував на службі в лавах Радянської армії, потім працював шофером у Баранівському райміжколгоспбуді Житомирської області. У 1968 році за направленням цієї будівельної організації вступив на навчання на будівельний факультет Полтавського інженерно-будівельного інституту.

На старших курсах почав займатись науковою роботою в науковому гуртку під керівництвом Митрофанова В.П. Отримані наукові результати поклав в основу розрахунків конструктивної частини дипломного проекту «Водонапірна башта з резервуаром об'ємом 7000 м³ та кафе».

Інститут закінчив у 1973 році з відзнакою за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво» за кваліфікацією інженер-будівельник. Після закінчення інституту до 1975 року працював виконробом Баранівського райміжколгоспбуду, а в 1975 році вступив на навчання до аспірантури Полтавського інженерно-будівельного інституту при кафедрі залізобетонних конструкцій під керівництвом д.т.н., професора М.С. Торяника. Закінчивши у 1978 році аспірантуру, представив до захисту дисертацію «Експериментально-теоретичні дослідження міцності, деформативності, утворення та розкриття тріщин у перерізах, нормальних до поздовжньої осі косозігнутих керамзитозалізобетонних елементів», котру в 1980 році захистив у науково-дослідному інституті з будівельних конструкцій (НДІБК) у м. Київ.

Із 1978 по 1984 рр. працював начальником науково-дослідного сектора Полтавського інженерно-будівельного інституту, де поряд із науковою постійно займався за сумісництвом педагогічною роботою на кафедрах будівельної механіки та архітектури сільських будівель і споруд. Із квітня 1984 року перейшов на роботу старшим викладачем кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій, а з листопада цього ж року став працювати проректором з наукової роботи, пропрацювавши на цій посаді до серпня 1993 року. Виконуючи обов'язки проректора, був одночасно обраний за конкурсом з липня 1985 року по травень 1990 року завідувачем кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій. Отримав вчені звання: у 1984 році – старшого наукового співробітника, у 1989 році – доцента, а в 1992 році – професора.

У серпні 1993 року був переведений на посаду професора кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій, а в березні 1997 року – завідувача цієї кафедри. За період роботи при кафедрі у 2003 році за підтримки ректорату університету організував підготовку фахівців за спеціалізацією «Експлуатація, ремонт і підсилення конструкцій будівель та споруд». Ця спеціалізація є єдиною в Україні й спрямована на підготовку фахівців із питань технічної експлуатації будівель та споруд у галузі будівництва. У 2006 р. закінчив, а в 2008 р. захистив в Полтавському національному технічному університеті імені Юрія Кондратюка докторську дисертацію за спеціальністю 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди» на тему «Напружено-деформований стан навскісно завантажених залізобетонних елементів у закритичній стадії». З 2005 року – дійсний член Всеукраїнської громадської організації «Академія будівництва України».

За науковими напрямками кандидатської та докторської дисертацій на основі виконаних експериментально-теоретичних досліджень забезпечена підготовка і захист 5 кандидатів наук (О.В. Семко, О.В. Зернюк, О.Г. Хохлов, Є.В. Дяченко, О.В. Бойко) та 10 магістерських робіт (С.Ю. Плахтюк, С.М. Плахтюк, П.М. Бовсуновська, С.В. Городніченко, А.О. Білоконь, А.О. Остапчук, О.В. Григорова, Д.Ф. Федоров, О.А. Коваль, М.О. Марченко). Є продовжувачем наукового керівництва науковою

школою, заснованою при кафедрі з 1963 р. доктором технічних наук, професором М.С. Торяником за напрямом «Дослідження будівельних конструкцій, що працюють на складні види деформацій». Ця наукова школа єдина як в Україні, так і за кордоном. Отримані наукові розробки з розрахунку міцності та тріщиностійкості залізобетонних конструкцій, що зазнають складних видів деформацій, науково-координаційною організацією (НДІБК, м. Київ) уключені в ДБН В.2.6-98:2009 «Бетонні та залізобетонні конструкції» для використання у практиці проектування будівельних залізобетонних конструкцій. Брав участь у реконструкції полтавського стадіону «Ворскла», розроблено технічні умови на залізобетонні вироби (плити перекриття, колони, сходові марші) конструктивних систем житлових 16-поверхових будівель зі збірно-монолітними в'язевими каркасами для упровадження в Україні.

Для використання у навчальному процесі та науковій роботі видано 185 наукових праць. Серед них – 1 підручник, 5 посібників, 3 монографії, 13 винаходів, 163 статті. Особливо високим попитом і популярністю серед студентів користується навчальний посібник «Конструювання і розрахунок монолітних ребристих перекриттів».

За період роботи «за досягнуті успіхи в підготовці спеціалістів для народного господарства, вагомий внесок у виховання студентської молоді» був нагороджений у 1990 році МВССО Української РСР Почесною грамотою. Нагороджений Міністерством освіти і науки України знаками «Відмінник освіти України» у 2005 році, «За наукові досягнення» у 2006 році, «Петро Могила» у 2008 році. За «вагомий особистий внесок у справу підготовки висококваліфікованих спеціалістів для підприємств і організацій області, активну громадянську позицію» відзначений Почесною грамотою Полтавської обласної державної адміністрації та Почесною грамотою Полтавської обласної ради з врученням нагрудного знака.

Крім педагогічної та наукової роботи, Андрій Миколайович цікавиться шахами, програмуванням, радіо, художньою літературою, вело- та мотоспортом, столярною справою та ін.

МИТРОФАНОВ ВІТАЛІЙ ПАВЛОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Митрофанов Віталій Павлович народився 16 вересня 1937 р. у ст. Жодино Смоленвичеського району Мінської області в сім'ї службовців.

У 1952 р. закінчив 7 класів Полтавської середньої школи №25 і в тому ж році був зарахований на 1-ий курс Полтавського технікуму цивільного будівництва. В 1956 р. з відзнакою закінчив технікум і у складі 5 % випуску був направлений в інститут для продовження навчання. В тому ж 1956 р. був зарахований на 1 курс Полтавського інституту інженерів сільськогосподарського будівництва на факультет промислового та цивільного будівництва. В 1961 р. закінчив інститут, отримав диплом з відзнакою та був направлений для роботи асистентом на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій. У 1964 – 1967 рр. навчався в аспірантурі, потім працював асистентом кафедри вищої математики і теоретичної механіки, а з 1971 р. – спочатку асистентом, старшим викладачем, а потім доцентом кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій. У 1990 – 1996 рр. був завідувачем кафедри.

Першим напрямом науково-дослідницької роботи В.П. Митрофанова стала проблема міцності залізобетонних елементів при дії поперечних сил. Він зацікавився нею під час виконання 2-го курсового проекту із залізобетонних конструкцій, у якому повинен був розрахувати двосхилу попередньо напружену безперервно армовану балку прольотом 24 м. Він чомусь був упевнений, що попереднє напруження повинне підвищувати міцність похилих перерізів, і йому «не сподобалась» формула М.С. Боришанського, котра не відповідала на питання «чому?», яке він звик задавати ще в школі вчителю фізики стосовно формул. Для розв'язання зазначеної проблеми ним розроблена нова методика

експериментального визначення зусиль поздовжньої арматури, досліджені поперечна сила, що викликає відрив арматурного пояса, і необхідний при цьому критичний коефіцієнт інтенсивності напружень звичайного та керамзитобетону. Розроблена методика визначення сил зачеплення в небезпечній похилій тріщині, обґрунтована залежність граничних сил бетону в зоні руйнування біля кінця небезпечної похилої тріщини.

У 1982 р. В.П. Митрофанов захистив у Всесоюзному заочному інженерно-будівельному інституті в м. Москві кандидатську дисертацію, яку виконав під керівництвом д.т.н., проф. М.С. Торяника. З 1985 р. учений здійснював керівництво аспірантами за спеціальністю 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди».

Виконував наукові дослідження з проблеми «Дослідження і розроблення інженерних методів розрахунку опору руйнуванню й деформуванню бетонних і залізобетонних елементів, які зазнають неоднорідні напружено-деформовані стани при різному характері впливів та середовища», котра спрямована на вдосконалення розрахунку міцності бетонних і залізобетонних конструкцій та їх елементів в умовах неоднорідних напружено-деформованих станів. Дослідження спрямовані на розв'язання широкого кола задач практичного значення; вдосконалення розрахунків міцності залізобетонних елементів за похилими перерізами, бетонних елементів при різних випадках зрізу, місцевого стиску, розколювання, продавлювання плит і оболонки, видавлювання шарів розчину в стиках, елементів із непрямым армуванням тощо. Основу школи становлять розроблені та опубліковані нові вдосконалені методики розрахунку, що мають значні переваги перед нормативними й іншими розрахунками.

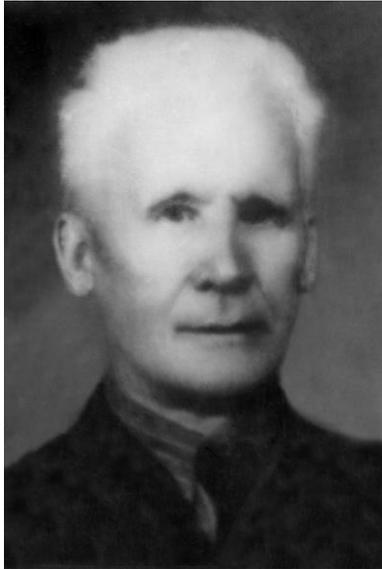
Запропоновані методи розрахунку можуть бути використані для проектування відповідальних конструкцій мостів, перекриттів і покриттів різних будівель, трубобетонних опор вітроенергетичних установок, морських нафтогазодобувних платформ з опорою у вигляді башти Шухова з трубобетонних елементів та ін.

За результатами виконаних експериментально-теоретичних досліджень захистили кандидатські дисертації В.П. Митрофанов, П.П. Воскобійник, В.А. Котляров, О.О. Довженко, С.М. Микитенко, В.В. Погрібний, В.Н. Рожко, Н.М. Пінчук. Важливі результати отримані в дослідженнях Д.К. Онипенка, С.І. Арцева, М.О. Овсія, Дергама Алі. Окремі питання проблематики школи досліджуються на кафедрі будівельної механіки О.А. Шкурупієм, Д.М. Лазаревим, П.Б. Митрофановим.

В.П. Митрофанов продовжує активно займатись науковою роботою, регулярно публікує статті в українських та закордонних виданнях, є учасником вітчизняних і закордонних міжнародних конгресів, конференцій, симпозіумів із проблем сучасного залізобетону, підтримує наукові зв'язки з університетами та будівельно-проектними фірмами низки країн. Так, у 1998 р. він прочитав курс лекцій на семінарі Данського технічного університету (керівник – проф. М.П. Нільсен) за темою «Основи оптимізаційної теорії міцності залізобетонних елементів і конструкцій», а у 2002 р. – на семінарі Дослідницької школи будівельних конструкцій Дельфтського технологічного університету в Голландії (керівники – проф. Й. Валравен та проф. Й. Блаувендрад) за темою «Застосування теорії пластичності в розрахунках залізобетонних конструкцій». Має більше ніж 200 наукових праць. Наукові напрями В.П. Митрофанова розвиваються аспірантами його колишніх аспірантів і новими прихильниками, в науковій роботі котрих він активно бере участь і допомагає.

В.П. Митрофанов – обдарована та ерудована людина як у своїй професійній діяльності, так і у математиці, фізиці, медицині, музиці. Він добре володіє англійською мовою, що дозволяє йому читати лекції та публікуватися у реферативних журналах Англії. Віталій Павлович грає на багатьох духових інструментах. Має чудову бібліотеку.

Підготувала к.т.н., доцент Довженко О.О.

ХІЛОБОК ГАВРИЛО КАРПОВИЧ

(1899 – 1977),

кандидат технічних наук, доцент

Народився 7 квітня 1899 р. в селі Оробиївці Чернігівської області в сім'ї селянина. У 1922 р. закінчив Полтавський індустріальний технікум, а в 1927 р. – Харківський технологічний інститут (інженерно-будівельний факультет), після закінчення якого працював на будівництві Держпрому в м. Харкові та інших будівельних організаціях, а потім виконував обов'язки доцента кафедри Харківського дорожнього інституту.

Із 1933 р. Гаврило Карпович працював у Полтавському інституті інженерів сільськогосподарського будівництва на кафедрі будівельної механіки та інженерних конструкцій. Керівництво інституту високо цінувало його працю. Так, наказ по інституту №48 від 1 травня 1935 р. про преміювання: «... Хілобок Г.К. – доцент – викладає курс з опору матеріалів. За високоякісне викладання дисципліни, добру організацію лабораторних занять, за самовідданість і сумлінне ставлення до роботи, за активну допомогу студентам, за доброякісне виконання учбового плану, за активну громадську роботу нагороджується званням кращого ударника й преміюється науковим відрядженням».

Його науковий керівник професор Я.В. Столяров працював у м. Харкові. Дисертаційна робота «Експериментальне дослідження пластичних деформацій у сталевих балках» – надзвичайно актуальна, оскільки нова теорія розрахунку сталевих балок із урахуванням пластичних деформацій була на той час розроблена, але недостатньо підтверджена дослідженнями. Гаврило Карпович провів 42 експерименти (не враховуючи попередніх пробних) на чистий згин прямокутних балок зі

сталі Ст3 і рейкової сталі. Автор установив підвищення несучої здатності, що приводило до значної економії металу, а це було дуже важливо в період зростаючого промислового будівництва. Робота до захисту була представлена у 1938 р. У цьому ж році Гаврила Карповича призначено заступником директора з науково-учбової частини інституту. Цю відповідальну роботу він виконував до 1960 р.

Дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук Гаврило Карпович захистив у 1939 р. В цьому ж році одержав звання доцента. Велику організаційну роботу Гаврило Карпович провів у суворі роки Великої Вітчизняної війни з евакуації нашого інституту в м. Уральськ, а також із відбудови інституту після війни. Під його керівництвом була створена добре оснащена лабораторія опору матеріалів, яка функціонує й сьогодні. Кожний робочий ранок його на кафедрі починався з аналізу успішності студентів. Гаврило Карпович був надзвичайно вимогливий у роботі до себе та своїх колег, але в той же час і справедливий. Користувався повагою й авторитетом серед студентів і викладачів, багаторазово обирався членом місцевому та інших громадських організацій. Його багаторічна самовіддана праця в інституті (завідував кафедрою опору матеріалів до 1975 р.) високо оцінена державою. Він був нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора і медалями.

Був хорошим сім'янином. Разом із дружиною Анастасією Іванівною виховали двох синів, які також плідно працювали у сфері вищої освіти: Віталій Гаврилович – у рідному інституті на посаді завідувача кафедри та проректора із навчальної роботи, Юрій Гаврилович працював у Міністерстві освіти України начальником відділу капітального будівництва.

Підготувала к.т.н., доцент Залужна К.І.

КУРЕНКОВ ОЛЕКСАНДР ФЕДОРОВИЧ

(1920 – 1996),

кандидат технічних наук, доцент

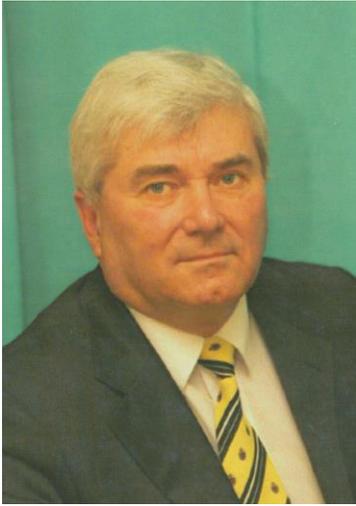
Олександр Федорович народився 2 серпня 1920 р. Корінний москвич, але дуже любив Полтаву. Різностороння особистість, в шкільні роки багато часу проводив в «Третьяковке», тому дуже добре розумівся й любив живопис, літературу, музику, мав феноменальну пам'ять, прекрасні ораторські здібності. Багато подорожував і міг годинами розповідати про бачене, пережите. Високоосвічений фахівець закінчив Московський інженерно-будівельний інститут та аспірантуру при ньому, військово-інженерну академію і механічний факультет Московського державного університету (заочно).

Активний учасник бойових дій з Німеччиною та Японією. Війну закінчив у вересні 1945 р. в Порт-Артурі капітаном.

Уся трудова діяльність пройшла в стінах Полтавського інженерно-будівельного інституту з 1957 по 1985 р. Суміщав педагогічну діяльність з адміністративною. Завідував кафедрою вищої математики і теоретичної механіки, був заступником декана ПЦБ та довгі роки – з 1957 по 1975 р. – деканом загальнотехнічного факультету. З 1975 р. очолив кафедру опору матеріалів. Багато часу приділяв навчанню лекторській майстерності молодих викладачів. Ходив по декілька разів на заняття, детально їх аналізував і давав корисні поради. Олександр Федорович – активний учасник й організатор багатьох культурно-масових заходів, невтомний пропагандист знань, мистецтва, організатор університету культури.

У 1985 р. залишив педагогічну діяльність, давалася взнаки контузія під час війни, знизився слух, але продовжував вести активний спосіб життя. Його кожен день можна було бачити на тенісних кортах, розташованих у парку «Перемога».

Підготувала к.т.н., доцент Залужна К.І.

ГОРИК ОЛЕКСІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ,
доктор технічних наук, професор

Горик Олексій Володимирович народився 18 травня 1948 р. у с. Чорна Краснокнянського району Одеської області. У 1971 р. закінчив Полтавський інженерно-будівельний інститут за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво». Працював у тресті «Приокськшахтобуду» (м. Тула) майстром, виконробом, начальником госпрозрахункової будівельної ділянки.

Із 1972 по 1973 роки перебував у лавах Радянської армії. З 1973 р. працював у Полтавському інженерно-будівельному інституті старшим інженером студентського проектно-конструкторського бюро (СПКБ), де одночасно проводив наукові дослідження, які лягли в основу кандидатської дисертації. Після закінчення аспірантури в 1982 році захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю «Будівельні конструкції» і продовжив роботу в СПБК старшим науковим співробітником.

Починаючи з 1984 року, присвятив себе науково-педагогічній роботі, не втрачаючи зв'язок з виробництвом. Із 1986 по 2004 роки очолював кафедру опору матеріалів. З 1995 по 2001 роки працював проректором із навчальної роботи. Був керівником і безпосереднім виконавцем чотирьох комплексних держбюджетних наукових тем у галузі механіки деформованого твердого тіла. Отримані результати лягли в основу докторської дисертації (2003 р.) та монографії «Механіка деформування композитних брусів» (2008 р.). Підготував 3-ох кандидатів наук (Чередніков В.М., Муравльов В.В., Кириченко В.А.), які успішно працюють у галузі вищої освіти. За результатами наукових досліджень видав у співавторстві 2 монографії, 1 підручник, 7 навчальних посібників. Опублікував понад 100 наукових та науково-методичних праць у фахових виданнях і матеріалах конференцій. Із 2005 р. перейшов працювати у Полтавську державну аграрну академію.

Підготував к.т.н., доцент Толстопятов Р.В.

БОЙКО ОЛЬГА ВІКТОРІВНА,
кандидат технічних наук, старший викладач

Народилась 4 вересня 1984 р. у м. Полтаві. З дитинства мріяла бути вчителькою. Після закінчення середньої школи №25 у 2001 р. вступила на перший курс будівельного факультету Полтавського державного технічного університету імені Юрія Кондратюка.

Перше знайомство з кафедрою залізобетонних і кам'яних конструкцій відбулося під час виробничої практики на четвертому курсі, яку вона проходила на кафедрі під керівництвом професора А.М. Павлікова. В цей час у неї народилося бажання працювати на цій кафедрі та займатися науковими дослідженнями. Участь у випробуваннях залізобетонних балок на косе згинання, що проводились аспірантом кафедри Є.В. Дяченком, поглибила це бажання. Тому після закінчення магістратури з відзнакою у 2006 р. Ольга Вікторівна вступила до аспірантури при кафедрі. Під час навчання в аспірантурі за спеціальністю 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди» під керівництвом професора А.М. Павлікова вона самостійно виконувала випробування 15 зразків залізобетонних балок на косе згинання. За результатами експериментальних і теоретичних досліджень 9 лютого 2010 року захистила кандидатську дисертацію на тему «Оцінка міцності навскісно зігнутих балок на основі дволінійних розрахункових діаграм деформування бетону та арматури». Має 11 наукових праць.

Із 1 вересня 2009 р. розпочала педагогічну діяльність на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів. Дуже пишається своєю посадою і на власному прикладі переконалась, що бажаного завжди можна досягти, якщо докласти зусиль.

ВОСКОБІЙНИК ОЛЕНА ПАВЛІВНА,
кандидат технічних наук,
старший науковий співробітник, доцент

Народилась 13 квітня 1981 р. у м. Кіровограді.

У 1998 р., після закінчення середньої школи №4 міста Полтави, вступила на перший курс будівельного факультету Полтавського державного технічного університету. З дитинства захоплювалась малюванням (закінчила з відзнакою Дитячу полтавську художню школу), займалась музикою, брала активну участь у громадському житті школи, але вагань щодо вибору майбутньої професії не було: зростаючи в родині інженерів-будівельників (батько, мати, а згодом і старший брат), із самого малечку самостійно дослідила всі куточки інституту «Укрміськбудпроект», а роботу на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій почала з раннього дитинства, розмальовуючи кольоровими олівцями курсові проекти, які приймав батько, приводячи її на кафедру.

Науковою діяльністю почала цікавитись ще під час навчання в університеті, тому, отримавши диплом магістра будівництва з відзнакою за спеціальністю «Промислове і цивільне будівництво» та попрацювавши півроку на виробництві інженером-будівельником, у 2003 р. вступила до аспірантури кафедри конструкцій із металу, дерева та пластмас Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка, на котрій ще в магістратурі розпочала дослідження питань надійності сталезалізобетонних конструкцій. Після дострокового захисту в 2006 р. кандидатської дисертації на тему «Імовірнісний аналіз роботи стиснутих трубобетонних елементів», яку виконувала під керівництвом д.т.н., професора Стороженка Леоніда Івановича та д.т.н., професора Семка

Олександра Володимировича, розпочала свою трудову діяльність на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів. Більше двох років працювала в науково-дослідницькій лабораторії з обстеження, паспортизації та реконструкції будівель і споруд при кафедрі на посадах спочатку наукового, а потім старшого наукового співробітника. Під час роботи в науково-дослідницькій лабораторії брала участь у виконанні робіт із визначення технічного стану та розроблення заходів щодо подальшої експлуатації багатьох виробничих і громадських будівель. У 2008 р. їй присвоєне вчене звання старшого наукового співробітника за спеціальністю 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди».

Із 2008 р. розпочала викладацьку діяльність на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів спочатку за сумісництвом на посаді асистента, а з 2009 р. – на посаді доцента. Викладає навчальні дисципліни циклів «Опір матеріалів» і «Залізобетонні та кам'яні конструкції», здійснює керівництво дипломними й магістерськими роботами.

Продовжує активно займатись науковими дослідженнями в галузі будівельних конструкцій, будівель і споруд, забезпечення їх надійності, вдосконалення методів розрахунку та проектування, а також обстеження, прогнозування й оцінювання технічних станів експлуатованих конструкцій. Основним напрямом наукової діяльності є дослідження надійності та розроблення комплексних методів визначення і нормування технічних станів сталезалізобетонних конструкцій.

Результати наукових досліджень Воскобійник О.П. опубліковані в більше ніж 30 наукових працях та широко представляються на конгресах, симпозіумах, семінарах і конференціях різного рівня, а також упроваджені в практику проектування й будівництва.

ВОСКОБІЙНИК ПАВЛО ПАВЛОВИЧ,

кандидат технічних наук, доцент

Народився 4 липня 1948 р. в с. Воскобійники Шишацького району Полтавської області в родині службовців. У 1963 р. закінчив школу і вступив до Полтавського енергобудівельного технікуму на спеціальність «Промислове та цивільне будівництво», який закінчив у 1967 р.

Із 1968 по 1969 р. проходив службу в лавах Радянської армії в ракетних військах стратегічного призначення техніком борта системи управління ракет.

Із 1969 по 1970 р. працював техніком-конструктором у Полтавському філіалі проектного інституту «Укрміськбудпроект». У 1970 р. вступив до Полтавського інженерно-будівельного інституту за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво».

З другого курсу навчання був старостою наукового гуртка кафедри опору матеріалів, який очолювали завідувач кафедри к.т.н., доцент Хілобок Гаврило Карпович і к.т.н., доцент Кузьменко Олександр Михайлович. Ці двоє відомих учених фактично визначили подальшу долю Воскобійника П.П. як у науці, так і в житті.

Із 1973 р. життя Воскобійника П.П. пов'язане з кафедрою залізобетонних і кам'яних конструкцій. Ще під час навчання в інституті йому пощастило працювати в науковому гуртку, яким керував видатний учений у галузі залізобетонних конструкцій, завідувач кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій, д.т.н., професор Торяник Михайло Степанович, слухати курс лекцій із залізобетонних та кам'яних

конструкцій, а згодом виконувати дипломний проект під керівництвом к.т.н., доцента Фалєєва Лева Вікторовича – вченого, організатора, авторитета в галузі залізобетонну та випробування будівельних конструкцій.

Із 1976 р., після закінчення інституту, Воскобійник П.П. працював старшим інженером науково-дослідницького сектора на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій.

З 1981 по 1984 р. навчався в аспірантурі цієї ж кафедри під керівництвом д.т.н., професора Торяника Михайла Степановича та к.т.н., доцента Митрофанова Віталія Павловича. Кандидатську дисертацію на тему «Сложное напряженное состояние бетона зоны разрушения и его учет в расчете прочности нормальных сечений железобетонных элементов» захистив у 1985 р. в спеціалізованій вченій раді при Одеському інженерно-будівельному інституті.

З 1985 р. почав викладацьку діяльність на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій: спочатку асистентом, а потім і по цей час – доцентом. Автор понад 40 наукових та методичних праць. Має досвід проектування, реконструкції, обстеження й паспортизації будівель та споруд. Член-кореспондент Інженерної академії України.

За свою багаторічну працю на кафедрі Павло Павлович підготував понад 100 дипломників, із багатьма з яких і досі підтримує дружні стосунки. Має широке коло інтересів: глибоко цікавиться історією та політологією, займає активну громадську позицію.

Підготувала к.н.т., доцент Воскобійник О.П

ГАСЕНКО АНТОН ВАСИЛЬОВИЧ,

кандидат технічних наук, доцент

Народився 29 жовтня 1983 р. в м. Лебедині Сумської області. З 1990 по 1999 р. навчався у загальноосвітній школі. Закінчив музичну школу із класу класичної гітари. Походить із батьками то на будівельні майданчики, насичені різноманітною технікою, то до великих навчальних аудиторій училища, а на вихідних до соснових лісів, серед яких розташований Лебедин, мали значний вплив на вибір майбутньої професії та формування світогляду Антона Васильовича.

Закінчивши 9 класів, уступив до Сумського будівельного коледжу, який закінчив у 2004 р. з відзнакою. У вільний час Гасенка А.В. приваблювала романтика подорожей: пішки обійшов Крим, Східні Карпати, частину Західного Кавказу.

Із 2004 по 2008 р. Гасенко А.В. навчався в магістратурі, а потім аспірантурі ПолтНТУ при кафедрі КМДіП у складі наукової школи «Надійність сталезалізобетонних конструкцій». Вчасно захистив кандидатську дисертацію на тему «Надійність сталезалізобетонних стійок, виконаних із швелерів, з урахуванням експлуатаційних пошкоджень». Опублікував близько 20 наукових праць у фахових виданнях, три з яких – патенти України на корисну модель. Гасенко А.В. брав участь в обстеженнях несучих каркасів та огорожувальних конструкцій будівель і споруд, які підлягали реконструкції, виконував обробку результатів цих обстежень та перевірочні розрахунки несучих елементів каркаса.

Паралельно із навчанням розпочав педагогічну діяльність, викладаючи курс «Опір матеріалів» на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів. Виявив себе працьовитим, відповідальним і в той же час об'єктивним та вимогливим до студентів.

ДОВЖЕНКО ОКСАНА ОЛЕКСАНДРІВНА,
кандидат технічних наук, доцент

Народилася 9 вересня 1962 р. у м. Полтаві в родині службовців. У 1980 р. закінчила із золотою медаллю середню школу №6. У 1980 – 1985 рр. навчалася в Полтавському інженерно-будівельному інституті, котрий закінчила з відзнакою за спеціальністю «Сільськогосподарське будівництво», і була розподілена на кафедру залізобетонних і кам'яних конструкцій на роботу інженером за госпдоговором. Із 1985 по 1987 р. працювала інженером науково-дослідного сектора на кафедрі, а з 1987 по 1988 р. була стажистом-дослідником цієї ж кафедри. В 1988 – 1990 рр. навчалася в аспірантурі за спеціальністю 05.23.01. «Будівельні конструкції, будівлі та споруди». У 1993 р. захистила кандидатську дисертацію на тему «Міцність бетонних і залізобетонних елементів при місцевому прикладанні стискаючого навантаження» під керівництвом к.т.н., доц. В.П. Митрофанова. Після закінчення аспірантури працювала молодшим науковим співробітником НДС на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій за направленням, із 1992 р. – асистентом, 1994 р. – старшим викладачем, а з 1995 р. – доцентом кафедри. 5 років виконувала обов'язки заступника декана заочного факультету, є секретарем наукового семінару при спеціалізованій ученій раді, виступала опонентом на захистах кандидатських дисертацій (м. Полтава, ПолтНТУ; м. Одеса, ОДАБА; м. Київ, КНАБіА, НДІБК).

Займається науковою роботою у рамках проблеми «Дослідження і розроблення інженерних методів розрахунку опору руйнуванню та деформуванню бетонних і залізобетонних елементів, які зазнають неоднорідних напружено-деформованих станів при різному характері

впливів та середовища». Пріоритетним напрямом досліджень є розрахунок міцності бетонних і залізобетонних елементів, які руйнуються шляхом зрізу (в першу чергу, шпонкових з'єднань) та місцевого стиснення варіаційним методом у теорії пластичності бетону. Певну увагу приділяє використанню нових перспективних видів бетонів: високоміцних і фібробетонів на поліпропіленових фібрах. За останні роки відбулося розширення кола застосування зазначеного методу на кам'яну кладку. Результати виконаних досліджень регулярно публікуються в українських та закордонних виданнях. Має понад 70 друкованих робіт й один патент «Спосіб визначення міцнісних характеристик бетону». Результати її наукових досліджень представлялись на міжнародних науково-практичних конгресах, конференціях, симпозіумах (Україна, Югославія, В'єтнам, Італія, Росія).

Із 2003 р. здійснює керівництво аспірантами за спеціальністю 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди». Підготувала 2-ох кандидатів наук, які працюють на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів (ст. викладач В.Н. Рожко – 2008 р., ст. викладач Н.М. Пінчук – 2009 р.). На сьогодні працює з трьома аспірантами.

Є автором 2-ох навчальних посібників «Метрологія, стандартизація, контроль якості та випробування в будівництві» й «Конструювання залізобетонних елементів», 6 методичних указівок, конспектів лекцій (одноосібно або у співавторстві), читає лекційні курси з 4-ох дисциплін, здійснює керівництво дипломними проектами і магістерськими кваліфікаційними роботами. Керує науковою роботою студентів із виступами на конференціях ПолтНТУ, підготовкою робіт на конкурс (у 2009 р. студентська наукова робота зайняла 2-ге місце на Всеукраїнському конкурсі), написанням статей.

Багато читає, любить природу та спілкування.

**ЖОЛОБ АНАТОЛІЙ ПАВЛОВИЧ,
завідувач лабораторії**

Народився 28 квітня 1946 р. в с. Мачухи Полтавського району. З 1953 по 1964 рр. навчався в Мачухівській середній школі, яку закінчив із золотою медаллю. У 1964 р. вступив до Харківського політехнічного інституту на інженерно-фізичний факультет. В 1970 р. закінчив інститут і здобув спеціальність інженера-механіка-дослідника.

Після закінчення по направленню три роки працював інженером конструктором на заводі «Узбекхіммаш» м. Чирчик Ташкентської області. З поверненням до Полтави знову розпочалась конструкторська робота в НДІ «Емальхіммаш», Полтавському заводі штучних алмазів та алмазного інструменту в дослідно-технологічній лабораторії. В ці роки, дякуючи тісному співробітництву з науковцями Інституту надтвердих матеріалів та Білоруського політехнічного інституту, було впроваджено багато новітніх технологій виробництва надтвердих матеріалів і отримано 9 авторських свідоцтв на винаходи.

Із 1987 по 1994 р. працював на посаді районного інженера в Головній воєнізованій протифонтанній частині, де займався розробленням обладнання для гасіння нафтогазових фонтанів.

Протягом останніх 16 років – завідувач лабораторії опору матеріалів Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка. Брав активну участь у підготовці та виконанні науково-дослідних та госпдоговірних робіт, у розробленні та постановці нових лабораторних робіт і технічних засобів навчання. Розуміючи важливість упровадження комп'ютерних технологій при підготовці майбутніх спеціалістів, брав участь у створенні навчального класу при лабораторії опору матеріалів кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів.

**ЗАЛУЖНА КАТЕРИНА ІВАНІВНА,
кандидат технічних наук, доцент**

Народилася 8 червня 1940 р. в селі Шмиглі Лохвицького району Полтавської області в сім'ї колгоспників. Навчалася в Шмиглівській початковій та Яхницькій середній школах, потім – у Київському державному університеті імені Т.Г. Шевченка на механіко-математичному факультеті, який закінчила в 1963 р. за спеціальністю «Механіка». Після закінчення університету працювала за направленням МВССО України в Комунарському гірничо-металургійному інституті (нині це місто Алчевськ Луганської області) на кафедрі опору матеріалів асистентом. Там був дуже хороший, високопрофесійний, дружній колектив, завдяки якому Катерина Іванівна навчилася працювати на викладацькій ниві, полюбила цю роботу, адже їхала туди не за власним бажанням, а за направленням Міністерства. Потім, 1966 – 1969 роки, аспірантура на кафедрі опору матеріалів Київського політехнічного інституту. Це були найщасливіші роки. Цікава робота, надзвичайно талановиті друзі, знайомство з видатними вченими.

Після закінчення аспірантури повернулася в КГМІ, працювала на посаді старшого викладача. Дисертацію захистила в 1972 р. Дисертаційна робота пов'язана з дослідженнями напружень у композиційних матеріалах методом фотопружності та варіаційно-різницеvim методом.

Навчаючись у Києві, працюючи на Донбасі, ніколи не забувала про рідну Полтавщину, тим більше, що старший брат уже працював у Полтаві. Тому при першій же нагоді переїхала до Полтави, до батьків і рідних.

Із 1 вересня 1973 р. почала працювати в Полтавському інженерно-будівельному інституті на кафедрі опору матеріалів, спочатку старшим викладачем, а потім на посаді доцента. Із перших днів роботи активно

включилася в життя кафедри та інституту.

У 1975 р. разом з доцентом Л.Г. Буряком організували лабораторію фотопружності, в якій виконували госпдоговірні роботи для Кіровоградського заводу сільськогосподарського машинобудування «Красная Звезда» та Полтавського алмазного заводу, лабораторні та науково-дослідницькі роботи зі студентами.

Катерина Іванівна була піонером у застосуванні ЕОМ у навчальному процесі. Спочатку це були тепер уже забуті «Промінь», «Наири», «Минск» і перші персональні ЕОМ. У 1981 – 1985 рр. Залужна К.І. була керівником теми У.9.5. координаційного плану НДР із проблем ВШ «Дослідження можливостей і методики застосування ЕОМ при вивченні опору матеріалів у режимі діалогу студент – ЕОМ». Розробки впроваджені у Полтавському інженерно-будівельному інституті та інших ВНЗ. Майже 20 років студенти й викладачі користувалися програмами «Геом», «Прогиб», які були складені за алгоритмом та участю Катерини Іванівни. Завжди брала активну участь у методичній роботі кафедри. Ініціатор проведення і розробник методики вхідного контролю перед початком вивчення опору матеріалів. Робота схвалена Республіканським науково-методичним семінаром з опору матеріалів (керівник семінару – академік АН УРСР Г.С. Писаренко) 17.05.1986 р. й до цього часу використовується.

Проводить виховну і науково-дослідну роботу зі студентами другого курсу. Кожний рік її студенти роблять доповідь на університетській науковій конференції.

Катерина Іванівна – активний пропагандист здорового способу життя, багато разів брала участь у спартакіаді «Бадьорість і здоров'я» серед викладачів міста Полтави. Полюбляє кататися на ковзанах та лижах і в 65 років навчилася кататись на гірських лижах.

**КАЛЕНІЧЕНКО ЛАРИСА МИКОЛАЇВНА,
лаборант**

Народилася 24 вересня 1967 року в м. Полтаві. З 1975 по 1985 р. навчалася у Полтавській загальноосвітній школі №20 імені Б. Серги.

Закінчила музичну школу №2 з класу фортепіано. У 1985 р. вступила на навчання до Полтавського професійно-торгового училища №10 м. Полтави, яке закінчила в 1987 р. та отримала диплом за спеціальністю «Продавець промислових товарів».

Із 1986 р. працювала молодшим продавцем у магазині №65, в подальшому була переведена на посаду продавця. У 1998 р. вступила до кооперативного технікуму (на заочну форму навчання), який закінчила у 1999 р. за спеціальністю «Товарознавець продовольчих та непродовольчих товарів». Продовжувала працювати у магазині до 1998 р. Після розформування магазину не працювала.

У 2004 р. була прийнята на роботу до Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка на кафедру опору матеріалів лаборантом. Із 2006 р., після об'єднання кафедр, продовжує працювати на посаді лаборанта.

Бере активну участь у житті кафедри, надає значну допомогу викладачам при підготовці підручників, методичних матеріалів, екзаменаційних білетів та інших допоміжних матеріалів.

Лариса Миколаївна заміжня, має двох дітей, котрих виховує як майбутніх студентів Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка.

КИРИЧЕНКО ВОЛОДИМИР АНАТОЛІЙОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Народився 23 березня 1977 р. в с. Сари Гадяцького району Полтавської області в селянській сім'ї. У 1994 р. закінчив Сарську середню школу та вступив до Полтавського державного технічного університету на спеціальність «Підйомно-транспортні, будівельні, дорожні, меліоративні машини та обладнання».

Протягом навчання в університеті виявляв підвищену увагу до технічних дисциплін, серед улюблених – «Фізика», «Теоретична механіка», «Деталі машин»; цікавився електронікою, програмуванням. У 1999 р. успішно захистив дипломну роботу на тему «Автобетонозмішувач із регульованим гідроприводом».

Після здобуття вищої освіти вступив до аспірантури на кафедру опору матеріалів ПолтНТУ за спеціальністю «Механіка деформівного твердого тіла». Там під керівництвом д.т.н., проф. Горика О.В. та у тісній співпраці з колегами по аспірантурі – Чередніковим В.М., Муравльовим В.В. – здобув необхідні знання і написав дисертаційну роботу на тему «Напружено-деформований стан затиснених сталевих балок із уточненням крайових умов» за спеціальністю 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди», яку успішно захистив у 2006 р. в Одеській державній академії будівництва та архітектури.

Сьогодні працює на посаді доцента кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів, за сумісництвом займає посаду заступника декана будівельного факультету. Викладає дисципліни «Опір матеріалів», «Будівельні конструкції», «Залізобетонні та кам'яні конструкції», «Проектування залізобетонних конструкцій, що працюють у сейсмічних умовах». Хобі – програмування.

КРУПЧЕНКО ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Народився 31 березня 1980 р. в с. Вереміївка Чернобаївського району Черкаської області в сім'ї інженера-будівельника та вчительки загальноосвітньої школи. З 1986 по 1997 р. навчався у Вереміївській загальноосвітній школі, яку закінчив із золотою медаллю.

У 1997 р. вступив до Полтавського державного технічного університету імені Юрія Кондратюка, який закінчив у 2002 р. з відзнакою, отримавши диплом спеціаліста та кваліфікацію інженера-будівельника за спеціальністю «Промислове і цивільне будівництво». З 2002 р. – аспірант Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка. На останньому році навчання в аспірантурі почав викладацьку діяльність на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів, де працює й нині.

Свою наукову діяльність розпочав ще на другому курсі навчання в університеті, будучи членом наукового гуртка при кафедрі опору матеріалів та будівельної механіки під керівництвом к.т.н., доцента Фенка Г.О.

Під час навчання в аспірантурі займався проблемами розрахунку та проектування сталезалізобетонних конструкцій. За цією тематикою в листопаді 2008 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Напружено-деформований стан та міцність сталезалізобетонних двотаврових балок із залізобетонним верхнім поясом». Має 19 наукових публікацій, серед них 4 патенти на корисну модель і одна монографія у співавторстві.

**ЛАВРИШКО МИКОЛА ОЛЕКСАНДРОВИЧ,
завідувач лабораторії**

Лавришко Микола Олександрович народився 21 липня 1941 р. в м. Полтаві. У 1958 р. закінчив середню школу №4. Після закінчення працював координатно-розточувальником на Полтавському турбомеханічному заводі, навчаючись на заочному факультеті Полтавського інженерно-будівельного інституту, з 1964 року по 1970 р. працював в лабораторії кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій ПолтНТУ лаборантом.

За період роботи в лабораторії брав участь у виготовленні та випробуванні експериментальних зразків викладачів і аспірантів кафедри, проведенні лабораторних робіт зі студентами, роботі за госпдоговірними тематиками. Взяв участь у добудовуванні лабораторії кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій в центральному корпусі інституту.

Після закінчення інституту в 1970 р. пішов працювати у відділ головного механіка Полтавського тепловозремонтного заводу на посаду інженера з нагляду за безпечною експлуатацією будівель і споруд. У 1997 р. була створена Служба нагляду за безпечною експлуатацією будівель та споруд і каналізаційних систем, у яку перейшов начальником служби. За період роботи на заводі впровадив кілька новітніх технологій ремонту будівель і споруд, має багато раціоналізаторських пропозицій. Узяв участь у проектуванні добудови цеху запасних частин із побутовими приміщеннями. Займався багатьма видами спорту, зокрема кульовою стрільбою, має звання кандидата в майстри спорту з кульової стрільби. брав активну участь в змаганнях на першість України.

Із квітня 2003 р. працює завідувачем лабораторії кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів.

МИКИТЕНКО СЕРГІЙ МИКОЛАЙОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Микитенко Сергій Миколайович народився 12 січня 1964 р. в с. Бочки Хорольського району Полтавської області. Після закінчення у 1981 р. Хорольської середньої школи №1 вступив на перший курс Полтавського інженерно-будівельного інституту, котрий закінчив із відзнакою у 1986 р. за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво».

Науковою діяльністю розпочав займатися ще студентом третього курсу в студентському науковому гурткові під керівництвом к.т.н., доц. Митрофанова В.П., а потім продовжив працювати над науковою дипломною роботою на тему «Дослідження і розроблення розрахунку міцності зігнутих залізобетонних елементів із повним використанням опору поперечної та поздовжньої арматури».

Після закінчення інституту за направленням працював спочатку інженером, а потім стажистом-дослідником кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій.

Із 1987 по 1990 р. навчався в аспірантурі, у 1990 р. прийнятий на посаду асистента кафедри. У 1995 р. захистив кандидатську дисертацію, з 1999 р. працює на посаді доцента, в 2002 р. присвоєно вчене звання доцента.

Займається науковою діяльністю, пов'язаною з дослідженням непереармованих залізобетонних елементів, які працюють при спільній дії поперечних сил та згинальних і крутних моментів. Має наукові праці. Результати досліджень доповідалися на наукових конференціях різного рівня.

Сергій Миколайович на кафедрі викладає навчальні дисципліни: «Будівельні конструкції: кам'яні та залізобетонні конструкції (спецкурс)», «Основи системного аналізу», «Комп'ютерні технології у проектуванні та наукових дослідженнях», «Проектування ефективних конструктивних систем».

МУРАВЛЬОВ ВОЛОДИМИР ВЯЧЕСЛАВОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Муравльов Володимир Вячеславович народився 2 лютого 1975 р. в м. Полтава. Після закінчення у 1992 р. середньої школи №10 м. Полтави вступив на перший курс Полтавського інженерно-будівельного інституту, закінчив Полтавський технічний університет із відзнакою у 1997 р. за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво».

Із 1997 по 2000 р. навчався в аспірантурі. Після закінчення аспірантури працював на посаді молодшого наукового співробітника, а потім асистентом кафедри опору матеріалів Полтавського національного технічного університету, де й захистив у 2004 р. кандидатську дисертацію «Оцінка жорсткості та деформативності дерев'яних балок з урахуванням зсувних депланацій перерізів».

Після захисту дисертації працював на посаді в.о. завідувача кафедри опору матеріалів, з 2005 р. після об'єднання кафедр працює на посаді доцента кафедри ЗБіККтаОМ, а в 2006 р. отримав вчене звання доцента цієї кафедри. З 2006 по 2008 р. працював заступником декана будівельного факультету, з кінця 2008 р. працює начальником науково-дослідницької частини університету і в.о. проректора з наукової та інноваційної роботи. З кінця 2009 року також виконує обов'язки вченого секретаря університету.

Займається науковою діяльністю, пов'язаною з розробленням нових конструктивних рішень елементів будівель і споруд та дослідженням залізобетонних конструкцій із винесеним робочим армуванням. Результати досліджень доповідалися на наукових конференціях різного рівня. Автор близько 25 наукових і навчально-методичних праць, серед яких 4 патенти на корисну модель. Зараз на кафедрі викладає навчальні дисципліни «Опір матеріалів» та «Основи опору матеріалів».

**МУСІЄНКО НАДІЯ ВАЛЕНТИНІВНА,
старший лаборант**

Народилася 5 лютого 1966 р. в м. Полтаві. З 1973 по 1981 р. навчалася у Полтавській загальноосвітній школі №10.

Після закінчення школи пішла на навчання до Полтавського професійно-технічного училища №1 м. Полтави. Під час навчання і після закінчення брала участь у художній самодіяльності, танцювала в народному ансамблі танцю «Світанок», разом із колективом перебувала на гастролях у багатьох зарубіжних державах, а саме: Німеччині, Болгарії, Угорщині. Після закінчення навчання працювала на Полтавській кондитерській фабриці.

У 1986 р. була прийнята на роботу до Полтавського інженерно-будівельного інституту на кафедру залізобетонних і кам'яних конструкцій на посаду лаборанта. Потім переведена в галузеву науково-дослідницьку лабораторію залізобетонних конструкцій теж на посаду лаборанта.

В 1988 р. повернулась на кафедру. Того ж року вступила на навчання в Полтавський інженерно-будівельний інститут на вечірнє відділення санітарно-технічного факультету на спеціальність «Теплогазопостачання та вентиляція». Після отримання диплома була переведена на посаду старшого лаборанта кафедри, де по цей час і працює.

Надія Валентинівна бере активну участь у житті кафедри, надає значну допомогу викладачам у підготовці підручників, методичних матеріалів, екзаменаційних білетів та інших допоміжних матеріалів.

ПАПЕНКО ОЛЕКСІЙ ІВАНОВИЧ,
старший викладач

Народився 5 листопада 1951 р. в с. Землянки Глобинського району Полтавської області. Навчався в Землянківській восьмирічній школі, а потім у Великокринківській середній школі, яку закінчив у 1969 р.

У 1969 – 1974 рр. навчався в Полтавському інженерно-будівельному інституті, який закінчив з відзнакою за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво». Після закінчення інституту вступив до аспірантури. Займався дослідженням роботи переармованих залізобетонних конструкцій при косому згині.

Із 1977 до 1990 р. О.І. Папенко працював на посадах наукового та старшого наукового співробітника кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій (в 1979 – 1981 рр. проходив службу в лавах Радянської армії). В цей час брав участь в обстеженні й розробленні рекомендацій до ремонту й реконструкції будівель багатьох підприємств і організацій, таких, як: стадіон «Ворскла», завод «Хіммаш», Карлівський машинобудівний завод, Лубенський станкобудівний завод, Полтавський тепловозремонтний завод та ін.

Із 1990 р. Олександр Іванович працює спочатку асистентом, а потім старшим викладачем кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів. Читає лекції й проводить інші види занять для студентів, які навчаються за спеціалізацією «Експлуатація, ремонт і підсилення конструкцій будівель і споруд», що відкрита при цій кафедрі.

Має понад 20 науково-методичних розробок. Постійно ділиться зі студентами своїм життєвим і професійним досвідом.

**ПІНЧУК НАТАЛІЯ МИХАЙЛІВНА,
кандидат технічних наук, старший викладач**

Пінчук Наталія Михайлівна народилася 29 квітня 1983 р. в м. Полтаві. З 1990 по 2000 р. навчалася в школі-гімназії №31, у класі з поглибленим вивченням математики. У 2000 р. вступила до Полтавського державного технічного університету імені Юрія Кондратюка і навчалася за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво». 2005 р. отримала диплом інженера-будівельника з відзнакою.

Саме під час навчання викладацький колектив університету, який складається з високоосвічених, інтелігентних людей, професіоналів своєї справи, сформував у Наталії Михайлівни бажання стати викладачем. Тому в 2005 р. вона вступила до аспірантури при кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій, її науковим керівником стала к.т.н., доц. Довженко Оксана Олександрівна, яка і запропонувала розв'язати задачу міцності армоцегляної кладки при місцевому прикладанні стискаючого навантаження. Швидко промайнули роки аспірантури, які були цікавими й насиченими.

Із 2008 р., після закінчення аспірантури, почала працювати на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів.

6 жовтня 2009 р. захистила дисертаційну роботу на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук на тему «Міцність армоцегляної кладки при місцевому прикладанні стискаючого навантаження».

Має вісім наукових публікацій у різних фахових виданнях, дві методичні розробки. Працює над підвищенням своєї кваліфікації.

ПОГРІБНИЙ
ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ,
кандидат технічних наук,
старший науковий співробітник, доцент

Погрібний Володимир Володимирович народився 23 лютого 1960 р. у м. Полтаві в родині службовців. Після закінчення середньої школи № 14 м. Полтави в 1977 – 1982 рр. навчався в Полтавському інженерно-будівельному інституті, котрий закінчив з відзнакою за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво».

Наукову діяльність розпочав ще в студентські роки, спочатку в рамках студентського наукового гуртка, а потім при виконанні дипломного проекту, пов'язаного із розрахунком просторових залізобетонних конструкцій спортивних споруд.

Науково-викладацька діяльність В.В. Погрібного пов'язана з кафедрою. Після закінчення ВНЗ за направленням як молодий спеціаліст був прийнятий на посаду інженера кафедри за госпдоговором, де працював до 1985 р.

Із 1985 р. по 1988 р. навчався в очній аспірантурі, а з 1988 р. по 2010 р. працював на посадах молодшого наукового, наукового й старшого наукового співробітника галузевої науково-дослідної лабораторії залізобетонних конструкцій і науково-дослідницької лабораторії з обстеження, паспортизації та реконструкції будівель і споруд при кафедрі.

У 2001 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Міцність бетонних та залізобетонних елементів при зрізі» зі спеціальності 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди», в 2003 р. йому присвоєно вчене звання старшого наукового співробітника. В різні роки працював на кафедрі за сумісництвом на посадах асистента і доцента, з 2010 р. працює

доцентом кафедри на штатній посаді.

Займається науковими дослідженнями будівельних конструкцій, будівель і споруд, удосконаленням методів їх розрахунку і розробленням ресурсоекономних конструктивних рішень. Розроблена загальна методика визначення міцності бетонних та залізобетонних елементів при зрізі. У теоретичному плані пріоритетне значення має комплексна тема «Дослідження і розроблення інженерних методів розрахунку опору руйнуванню й деформуванню бетонних та залізобетонних елементів, які зазнають неоднорідних напружено-деформованих станів при різному характері впливів і середовища» й теорії визначення граничного навантаження конструкцій та елементів із бетону, залізобетону, кам'яної та армокам'яної кладки, які знаходяться в умовах складного напруженого стану. На основі математичного апарату теорії ідеальної пластичності вивчаються напруження і деформації в пластично деформованих тілах. При цьому застосовується концепція жорстко-пластичного тіла, пластична деформація вважається локалізованою в тонких шарах.

Використовується метод характеристик, варіаційне обчислення, енергетичний метод визначення граничного навантаження, розглядаються розривні рішення, принцип віртуальних швидкостей, що дає можливість отримати рішення, котрі мають теоретичне та прикладне значення. Особлива увага приділяється встановленню межі, кількісних і якісних критеріїв застосування теорії пластичності.

Результати виконаних наукових досліджень опубліковані в українських та закордонних виданнях. В.В. Погрібний має 70 друкованих праць. Наукова діяльність висвітлена на конгресах, симпозіумах, семінарах і конференціях різного рівня. Результати наукових досліджень упроваджені в практику проектування та при виконанні робіт із реконструкції й ремонту будівельних об'єктів.

РОЖКО ВАЛЕРІЙ НАРЦИЗОВИЧ,
кандидат технічних наук, старший викладач

Народився 30 січня 1974 р. в с. Марково Лихославльського району Тверської області. Закінчив середню школу №6 м. Миргорода Полтавської області.

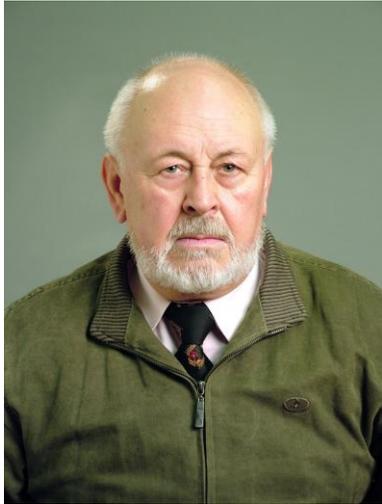
У 1996 р. вступив на перший курс будівельного факультету Полтавського технічного університету.

Після захисту дипломного проекту, що виконувався на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій під керівництвом доцента Воскобійника П.П., та закінчення університету в 2001 р. працював на будівництві маляром-штукатуром.

У 2002 р. повернувся до стін університету й працював в науково-дослідній лабораторії з обстеження і реконструкції будівель та споруд при кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій на посаді інженера й молодшого наукового співробітника.

Участь у науково-дослідницьких роботах кафедри спонукала до вступу в аспірантуру в 2004 р. Під час навчання в аспірантурі під керівництвом доцента Довженко О.О. та при творчій співучасті Митрофанова В.П. і Погрібного В.В. вивчав і досліджував проблеми міцності шпонкових стиків.

Після закінчення аспірантури у 2007 р. працював на кафедрі на посаді асистента, а після захисту кандидатської дисертації за темою «Міцність шпонкових з'єднань бетонних і залізобетонних елементів» у 2008 р. працює на посаді старшого викладача кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів.

**ТОЛСТОПЯТОВ РОСТИСЛАВ
ВІКТОРОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент**

Толстопятов Ростислав Вікторович, доцент кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів, кандидат технічних наук, народився 1937 р. в м. Полтаві.

У 1961 р. закінчив Харківський політехнічний інститут за фахом «Динаміка і міцність машин та споруд» і був направлений у м. Ступіно Московської області в дослідно-конструкторське бюро авіаційної промисловості. Займався проблемами автоматичного регулювання, міцності та коливань газотурбінних двигунів.

Із 1966 р. Толстопятов Р.В. працював у м. Полтаві в науково-дослідницькому інституті емальованого хімічного обладнання на посадах старшого наукового співробітництва і завідувача сектора конструкційної міцності. Займався проблемами міцності шарованих композитних матеріалів та несучої здатності хімічного обладнання із захисними покриттями. Проводив роботу з експериментального дослідження напружено-деформованого стану хімічної апаратури і дослідження температурного поля емальованої апаратури під час її виготовлення. За розроблення галузевого стандарту з розрахунку на міцність емальованого хімічного обладнання був нагороджений бронзовою медаллю ВДНГ СРСР.

У 1974 р. захистив кандидатську дисертацію «Дослідження несучої здатності елементів конструкцій із крихкими захисними покриттями» в Інституті проблем міцності АН УРСР.

Із 1979 року Толстопятов Р.В. працює в Полтавському інженерно-будівельному інституті на посаді доцента кафедри опору матеріалів,

з 1981 по 1989 рр. – завідувач кафедри опору матеріалів.

У науковій сфері продовжував розроблення методів розрахунку міцності емальованої хімічної апаратури з використанням ЕОМ. Ці розроблення були впроваджені на Полтавському заводі хімічного обладнання, на Фастівському заводі «Червоний жовтень» та в Науково-дослідному інституті емальованого хімічного обладнання. Виконував роботи з дослідження міцності пресформ для виготовлення штучних алмазів. Результати робіт були впроваджені на Полтавському заводі штучних алмазів та алмазних інструментів.

Останні роки Толстопятов Р.В. займається проблемами дослідження напружено-деформованого стану, коливань та стійкості конструктивних елементів із композитних матеріалів. Досліджував вплив депланації перерізів на частоту власних коливань, на величину критичної сили, механізм руйнування шарових композитних матеріалів унаслідок втрати стійкості окремих фаз.

За матеріалами досліджень надрукував 68 статей і отримав 3 авторських свідоцтва.

Толстопятов Р.В. активно працює над удосконаленням навчального процесу. В 2000 р. видав навчальний посібник для архітектурних спеціальностей «Основи теорії споруд».

Він є автором 7 методичних указівок для студентів денної та заочної форм навчання з курсів «Опір матеріалів», «Основи теорії споруд» і конспекту лекцій з дисципліни «Опір матеріалів» (спецкурс).

ФЕНКО ГЕОРГІЙ ОЛЕКСІЙОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Народився в 1935 р. У 1954 р. закінчив Полтавський технікум цивільного будівництва і працював виконробом на будівництві електростанції. Після служби в армії в 1957 р. вступив до Полтавського інженерно-будівельного інституту. З 1959 по 1963 р. працював у студентському проектно-конструкторському бюро того ж інституту.

Після закінчення інституту з 1963 по 1972 р. працював завідувачем лабораторії залізобетонних конструкцій. За цей період була добудована лабораторія в центральному корпусі. Після побудови лівого корпусу лабораторія була значно розширена, обладнана вантажопідйомними кранами, новими випробувальними машинами та вимірювальними приладами й, за словами працівників інших ВНЗ, стала кращою лабораторією не лише в Україні, а і в СРСР. З того часу в лабораторії проведено багато експериментів, в тому числі й досліди із впливу тривалого стику на міцність бетону при розтязі, які проводилися Георгієм Олексійовичем під керівництвом Л.П. Макаренка. На ці випробування спеціально приїздив завідувач лабораторії теорії залізобетону науково-дослідного інституту залізобетону Держбуду СРСР Гвоздєв О.О.

При дослідженнях використовувалось обладнання для випробовування бетонних призм на стиск і розтяг (розроблене теж Фенком Г.О.), яке й зараз використовується в Україні та в державах СНД, а також уключене в інструкцію до випробування бетону французькою фірмою «Кребс».

Із 1972 р. Фенко Г.О. працював на кафедрі опору матеріалів, де були продовжені досліди із впливу тривалого навантаження на властивості

бетону. Так, були проведені досліді із впливу розтягу тривалістю 11, 15, 30 та 35 років на міцність і деформативність бетону. Проведені дослідження знайшли відображення більше ніж у п'ятдесяти публікаціях.

Результати впливу тривалого стиску на міцність при розтязі були на межі перевороту в залізобетоні: за результатами цих дослідів були внесені зміни в будівельні норми (СНиП), а також у 1974 р. була зроблена доповідь від Радянського Союзу на Міжнародному конгресі Федерації попередньо напруженого залізобетону (FIP).

У період роботи на кафедрі опору матеріалів деякий час працював за сумісництвом заступником декана будівельного факультету, а також протягом тридцяти років виконував обов'язки заступника завідувача кафедри опору матеріалів.

Працюючи на кафедрі опору матеріалів, майже щорічно керував об'єднаними (в межах району, регіону) студентськими будівельними загонами або об'єднаними загонами студентів на сільськогосподарських роботах у колгоспах і радгоспах Полтавської області. Результати роботи студентських загонів завжди відмічалися грамотами, подяками, преміями.

У 1986 р. Георгій Олексійович керував об'єднаним будівельним загonom на будівництві житлових будинків, призначених для переселення сімей із Чорнобильської зони.

Працюючи викладачем, весь час керував студентським науковим гуртком, більшість учасників якого потім вступали в аспірантуру та захищали дисертації.

Відгуки студентів про Георгія Олексійовича як про викладача завжди були позитивні, незважаючи на його високу вимогливість.

ФЕНКО ОЛЕКСІЙ ГЕОРГІЙОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Фенко Олексій Георгійович народився 14 травня 1965 р. в м. Полтаві. Після закінчення середньої школи у 1982 р. вступив в Полтавський інженерно-будівельний інститут на факультет промислового та цивільного будівництва, звідки у 1983 р. був призваний в ряди Збройних сил СРСР.

Після закінчення навчання у 1989 р. працював інженером кафедри опору матеріалів у тому ж інституті.

У 1990 р. перейшов на посаду асистента кафедри конструкцій із металу дерева і пластмас. Із 1991 по 1994 р. навчався в аспірантурі на тій же кафедрі. Після закінчення аспірантури, з 1994 р. працював асистентом кафедри опору матеріалів Полтавського технічного університету, де й захистив у 1998 р. кандидатську дисертацію «Сполучення зусиль при розрахунках будівельних конструкцій виробничих будівель».

Із 2000 р. обраний на посаду доцента кафедри опору матеріалів та будівельної механіки Полтавського державного технічного університету. З 2001 по 2004 р. працював заступником декана будівельного факультету. З 2005 р. – доцент кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів.

Основними напрямками наукової діяльності є дослідження надійності будівельних конструкцій, а також впливу тривалого навантаження на властивості бетону. Результати наукових досліджень опубліковані більше ніж у 40 роботах.

Активно займається вдосконаленням методики викладання дисциплін. Має 13 методичних розробок із курсів «Опір матеріалів», «Теорія пружності», «Прикладна механіка» та «Будівельна механіка».

**ЧЕРЕДНІКОВ ВОЛОДИМИР
МИКОЛАЙОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент**

Народився 22 листопада 1972 р. у м. Полтаві у сім'ї льотчика та будівельника. З дитинства мріяв піти кроками батька, але після хвороби послабшав зір і з кар'єрою льотчика довелось розпрощатися. Польоти з батьком, ознайомлення з літаками, атмосфера аеропортів, краєвиди, що відкривалися з борту літака, назавжди залишилися в його пам'яті й мали величезний вплив на вибір майбутнього напрямку його роботи.

Із 1980 по 1990 р. навчався у загальноосвітній школі. У старших класах починає активно займатися туризмом та громадсько-організаційною роботою. З 1987 по 1990 р. систематично брав участь у міських, районних й обласних змаганнях з туризму та спортивного орієнтування, де команда за його участю займала перші місця. Пішохідний похід Північним Кавказом 1988 р. був категорійним і зайняв одне з перших місць по Україні. Із 1988 р. починає самотужки вивчати обчислювальну техніку, що великою мірою вплинуло на всю його наукову кар'єру.

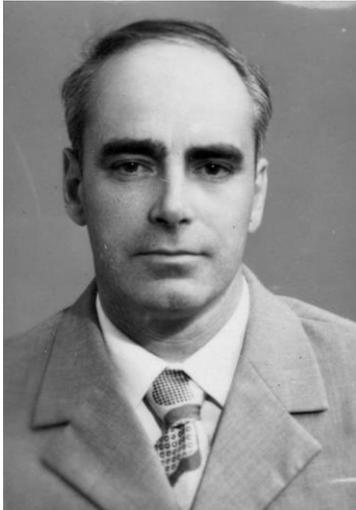
Після закінчення школи вступив до Харківського авіаційного інституту на факультет літакобудування, де навчався протягом 1990 – 1991 рр. Із 1991 р. навчається у Полтавському національному технічному університеті імені Юрія Кондратюка на електромеханічному факультеті. Ще з перших курсів університету починає займатися науково-дослідницькою роботою на кафедрі будівельних машин та обладнання під керівництвом проф. Олехновича К.О., доц. Гіверца В.Л. та доц. Васильєва А.В. Разом із доц. Гіверцом В.Л. створює стенд для імітації роботи відвалу екскаватора, на базі якого було розроблено лабораторну роботу з визначення зусиль на відвалі. З появою більш сучасної обчислювальної техніки починає її активне вивчення та застосування для розрахунку

розмірних ланцюгів. За результатами цієї роботи разом із доц. Васильєвим А.В. зроблено перші доповіді на наукових конференціях університету. На останніх курсах плідно працював з проф. Олехновичем К.О. над проектуванням конструкцій для подрібнення матеріалів.

Після закінчення університету в 1996 р. Чередніков В.М. був прийнятий на посаду навчального майстра кафедри технології машинобудування ПолтНТУ. У цьому ж році розпочав навчання в аспірантурі університету в складі наукової школи «Механіка композиційних матеріалів» під керівництвом проф. Піскунова В.Г. та проф. Горика О.В. З 1999 р., після закінчення аспірантури, почав свою педагогічну кар'єру з посади асистента кафедри опору матеріалів та будівельної механіки, викладаючи курс «Опір матеріалів». Приблизно у цей же час повертається до своєї дитячої мрії – авіації – і розпочинає співпрацю з ТОВ КБ «Аерокоптер» як старший науковий співробітник, надаючи консультації з міцності та довговічності авіаційної техніки.

У 2001 р. в НТУУ «Київський політехнічний інститут» захистив кандидатську дисертацію «Моделювання напружено-деформованого стану неоднорідних композитних брусів при згині з урахуванням зсувів». У цьому ж році став членом Українського товариства з механіки руйнування матеріалів (УТМРМ). За час навчання в аспірантурі та після її закінчення був виконавцем чотирьох держбюджетних наукових тем у галузі механіки деформованого твердого тіла. Отримані результати лягли в основу монографії «Механіка деформування композитних брусів» (2008 р.).

Із 2003 р. Чередніков В.М. працює на посаді доцента кафедри ЗБіККтаОМ, а в 2006 р. отримав вчене звання доцента. Напрямами його наукових досліджень є механіка композитних матеріалів і конструкцій із них, міцність та довговічність авіаційної техніки, конструювання літальних апаратів, числові й аналітичні методи розрахунку машинобудівних конструкцій, програмування і математичне моделювання. Автор близько 40 наукових та навчально-методичних праць.

**АБЛАМСЬКИЙ ВОЛОДИМИР
АФАНАСІЙОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент**

Народився в м. Харкові у 1928 р. Дитячі та юнацькі роки провів на Харківщині й Полтавщині. У 1947 р. закінчив Полтавську середню школу робітничої молоді №2 і вступив до Київського політехнічного інституту на теплотехнічний факультет. У 1952 р. захистив диплом інженера-механіка з турбінобудування. По закінченні навчання в інституті отримав призначення молодого спеціаліста на Ленінградський металевий завод, де працював інженером-дослідником лабораторії парових турбін. У другій половині 1954 р. був направлений від заводу на освоєння цілинних земель в Оренбурзьку область на посаду інженера-механіка з ремонту сільськогосподарських машин. Після роботи на цілинних землях повернувся до Полтави. Тут Володимир Афанасійович працював на різних інженерних посадах Полтавської міської електростанції. Потім, у 1960 – 1977 рр., – на посаді інженера-конструктора Полтавського турбомеханічного заводу. Це були плідні роки. Цікава робота, можливість займатися науковими дослідженнями, результатом яких став захист дисертації на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук. Оpubліковано 27 наукових праць. Із 1977 Абламський В.А. працював на посаді старшого викладача, а потім доцента кафедри опору матеріалів Полтавського інженерно-будівельного інституту. Йому дуже подобалася практика наскрізного викладання дисциплін «Опір матеріалів» і «Теорія пружності» одним викладачем.

У 1991 році Володимир Афанасійович залишив педагогічну роботу.

Підготувала к.т.н., доцент Залужна К.І.

**БАЗИЛЕВСЬКИЙ БОРИС СЕРГІЙОВИЧ,
навчальний майстер**

Борис Сергійович народився 6 серпня 1928 року. Вся його трудова діяльність тісно пов'язана з університетом.

У 1948 році розпочав працювати лаборантом на кафедрі опору матеріалів Полтавського інституту інженерів сільсько-господарського будівництва.

Навчальний корпус тоді тимчасово знаходився у двоповерховому будинку по вул. Шевченка, 8. Очолював інститут директор Даманський Л.М. Завідував кафедрою опору матеріалів кандидат технічних наук, доцент Хілобок Г.К.

Нелегкими були післявоєнні роки. Фашисти залишили місто в руїнах. Та, незважаючи на труднощі, викладачі і студенти активно включились у відбудову головного навчального корпусу інституту без будівельної техніки та належного будівельного матеріалу. На місці нинішнього красеня будинку були лише понівечені стіни. Перший поверх був засипаний триметровим шаром битої цегли та штукатурки.

І ось перша трудова перемога – відбудовано одноповерхове приміщення лівого корпусу. У просторій аудиторії (нині лабораторія кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів) було обладнано клуб, де відбувалися святкові вечори. У 1948 –1949 роках стали до ладу перші п'ять великих аудиторій.

У газеті «Зоря Полтавщини» були надруковані кореспонденції Базилевського Б.С. про відбудову інституту: «Відбудова інституту», «Новий загін молодих спеціалістів», «Двадцятирічний ювілей інституту».

Лабораторія кафедри опору матеріалів на той період не була забезпечена відповідним устаткуванням, наочними посібниками. На лекціях викладачів виручали плакати, які якісно і вчасно робив Базилевський Б.С.

Автор пригадує роки, коли оголошення про новий набір студентів робив на великому фанерному стенді масляними фарбами. Сучасної комп'ютерної техніки, звичайно, не було. Все доводилось робити вручну. Це і виписка дипломів студентам випускникам, каліграфічно написані вітальні адресні папки ювілярам, якісно виготовлені плакати захисту дисертацій науковцям, малювання оголошень.

Велику допомогу надавав викладачам у проведенні наукових досліджень, фотографуючи їх процес. Значний вклад зробив у створення музею інституту. Разом із завідувачем музею М.С. Кушнір творчо працював над його оформленням.

Посадові дані: з 1963 р. – старший лаборант кафедри опору матеріалів, із 1971 р. – навчальний майстер, з 1991 р – майстер виробничого навчання кафедри опору матеріалів, із 1995 р. – художник ТЗН.

Трохи історії про журналістську діяльність. Перша замітка з'явилась в молодіжній газеті «Зірка», коли авторові було 10 років. З 1944 р., працюючи в сільській школі, друкувався в районній газеті «Трибуна більшовика».

Проживаючи в Полтаві, став друкуватися в обласних газетах «Зоря Полтавщини», «Комсомолец Полтавщини».

У 1960 році вийшов перший номер інститутської багатотиражки «За будівельні кадри». Автор багато років був її постійним фотокореспондентом. Газета цікаво і оперативно повідомляла про багатогранне життя колективу інституту. На її сторінках друкувалися матеріали про студентську екзаменаційну сесію, виробничу практику, захист дипломних проєктів, роботу студентів в проєктно-

конструкторському бюро, від'їзд будівельних загонів на цілинні землі, допомогу селу в збиранні урожаю, зустрічі з делегаціями соціалістичних країн.

Базилевський Б.С. часто друкувався в республіканських газетах «Радянська Україна», «Молодь України», «Радянська освіта», «Сталинское племя». Надруковані матеріали про інститут практично допомагали абітурієнтам, які бажали навчатися у нашому ВНЗ.

У 1969 р. газета «Правда» оголосила міжнародний фотоконкурс «Черты эпохи». Фотознімок Базилевського Б.С. «Медсестра» редакція надрукувала, а автор одержав диплом.

У 1971р. всесоюзна газета «Труд» відзначала своє 50-річчя. Базилевського Б.С. як активного робкора редакція привітала з ювілеєм та нагородила «Почесною грамотою». Був запрошений на Всесоюзну нараду робсількорів у Москві. Одержав посвідчення «Робсількор» газети «Труд», яке допомогло всебічно розширити тематику фотоінформацій.

За високу виробничу дисципліну і добросовісне виконання службових обов'язків Базилевський Б.С. отримував від інституту подяки, грамоти, його фото розміщувалось на дошці пошани.

Указом від 14 січня 1967 р. Президії Верховної Ради СРСР нагороджений медаллю «За трудову доблесть». Як ветеран війни від імені президентів України нагороджений медалями 60 та 65 рр. від дня Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

Із 1995 р. Базилевський Б.С. працює художником ТЗН. Член ради ветеранів університету. В газеті «Полтавський технічний університет» друкує кореспонденції про воїнів-визволителів Великої Вітчизняної війни.

**БАШТА АНАТОЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент**

Народився 9 січня 1953 р. в с. Гришині на Сумщині. Після закінчення у 1970 р. Гришинської середньої школи навчався у технічному училищі зв'язку №2 м. Харкова, яке з відзнакою закінчив у 1972 р. З 1972 по 1974 р. проходив військову службу в лавах Радянської армії. В 1981 р. закінчив з відзнакою Київський політехнічний інститут і був направлений за розподілом у відділ розрахунків міцності та надійності конструкцій СКТБ виробничого об'єднання «Більшовик» м. Києва.

Із 1982 по 1985 р. навчався в аспірантурі КПІ і працював над матеріалами кандидатської дисертації під керівництвом визначного вченого й академіка НАН України Писаренка Георгія Степановича.

Після захисту в 1986 р. кандидатської дисертації за спеціальністю «Динаміка і міцність машин» працював у НДІ НАН України. За час роботи на посадах інженера, наукового співробітника, керівника відділу СКТБ інституту займався проблемами міцності, твердості та тріщиностійкості конструкційної кераміки, яку все більш широко використовувала промисловість.

Починаючи з 1992 р. основною напрямленістю повсякденної трудової діяльності стає науково-педагогічна робота. Працював викладачем, а з 1995 по 2004 р. – доцентом кафедри опору матеріалів і будівельної механіки Полтавського національного технічного університету імені Юрія Кондратюка. За час роботи в університеті надруковано два десятки наукових і методичних праць у спеціалізованих та наукових виданнях.

Із 2004 р. повернувся до Києва і працює на посаді доцента кафедри теоретичної механіки та опору матеріалів і є директором центру метрології і стандартизації Національного університету харчових технологій. Має понад 60 науково-методичних праць і два авторських свідоцтва на винаходи.

Підготував к.т.н., доцент Чередніков В.М.

БОГОМОЛОВА НЕЛЛІ МИКОЛАЇВНА
(1937 – 2008),

кандидат технічних наук, доцент

Богомолова Неллі Миколаївна народилася 19 листопада 1937 р. у м. Полтаві в сім'ї службовців. У 1944 – 1964 рр. навчалася в Полтавській середній школі №5. Після закінчення школи вступила на перший курс Полтавського інституту інженерів сільськогосподарського будівництва. Після успішного закінчення інституту в 1960 р. працювала інженером у будівельних організаціях м. Дніпропетровська та м. Полтави.

Із 1963 по 1967 р. Неллі Миколаївна навчалася в аспірантурі Московського науково-дослідницького інституту залізобетону «НИИЖБ» під керівництвом д.т.н., проф. Альтшулера Б.А. В 1968 р. захистила кандидатську дисертацію, в якій досліджувалися позацентрово стиснуті залізобетонні елементи під впливом високих температур. Після закінчення аспірантури до 1968 р. працювала молодшим науковим співробітником Київського науково-дослідницького інституту будівельних конструкцій.

Із 1968 р. Неллі Миколаївна працювала спочатку в.о. доцента, а потім із 1973 р. доцентом кафедри вищої математики та будівельної механіки Полтавського інженерно-будівельного інституту. Із 1979 по 1999 р. Богомолова Н.М. працювала доцентом кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій нашого університету.

Неллі Миколаївна була активною та цілеспрямованою людиною, працюючи на нашій кафедрі, успішно займалася методичною і науковою роботою, керувала науковою роботою студентів, має багато наукових праць й авторських свідоцтв.

Неллі Миколаївна була душевною, доброзичливою людиною, любила спілкування, брала участь у шахових турнірах, займалася плаванням.

Підготував к.т.н., доцент Микитенко С.М.

**БОРОДИНА ГАЛИНА ВАСИЛІВНА,
лаборант**

Народилася в 1932 р. в с. Сл. Петрівка Гребінківського району Полтавської області в сім'ї залізничника. У 1941 р. закінчила 3 класи Драбівської середньої школи Полтавської області, після чого була евакуйована в Удмуртську АРСР, де закінчила 6 класів Увінської середньої школи №1. Після повернення отримала середню освіту в Гребінківській середній школі.

Із 1950 р. по 1953 р. навчалась у Полтавському технікумі землеупорядкування і гідромеліорації за спеціальністю «Гідромеліорація». Після закінчення технікуму до 1959 р. працювала в Полтавському облпроекті на посаді техника. Звільнилась у зв'язку з переїздом на нове місце проживання.

У 1959 р. була прийнята на роботу в с. Греміха Мурманської області на посаду інженера ГЖЧ, де пропрацювала до 1962 р.

У 1963 р. прийнята на посаду лаборанта кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій в Полтавський інженерно-будівельний інститут. Під час роботи на кафедрі брала активну участь у житті кафедри, значну допомогу надавала викладачам при підготовці дисертаційних робіт, підручників та методичного матеріалу, багато часу приділяла спілкуванню зі студентами.

Із 2001 р. переведена на посаду техника 1-ої категорії науково-дослідницької лабораторії з обстеження, паспортизації будівель і споруд при кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів.

Галина Василівна пропрацювала на кафедрі понад 40 років.

Підготувала старший лаборант Мусієнко Н.В.

БУРЯК ЛЕОНІД ГРИГОРОВИЧ

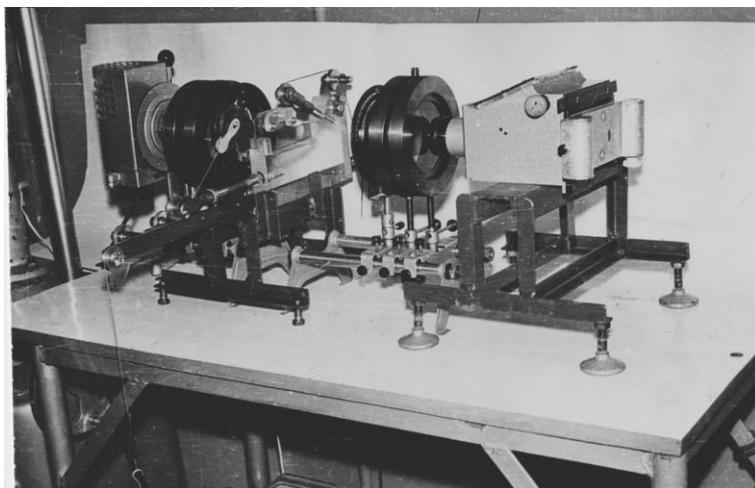
(1939 – 1994),

кандидат технічних наук, доцент

Леонід Григорович Буряк родом із Дніпропетровська, народився 15 січня 1939 р. в сім'ї робітників. Школу закінчив зі срібною медаллю. Навчався в Дніпропетровському металургійному інституті, після закінчення якого працював в науково-дослідницькому інституті трубної промисловості. Там же закінчив аспірантуру і в 1967 р. захистив кандидатську дисертацію. Наукова робота пов'язана з пресуванням труб із спеціальних сплавів для космічної промисловості.

У 1973 р. переїжджає до Полтави, спочатку працює в сільськогосподарському інституті, а потім до 1979 р. на посаді доцента кафедри опору матеріалів Полтавського інженерно-будівельного інституту.

Мав непосидючий характер, надзвичайні організаторські здібності, безліч захоплень: спорт, полювання тощо. Його життєрадісність, доброзичливість і в той же час вимогливість до роботи гуртувала навколо

нього студентів. Деякий час працював заступником декана будівельного факультету.

**Поляризаційно-проекційна
установка, зібрана
Л.Г. Буряком**

Підготував к.т.н., доцент Крупченко О.А.

**ГЕРГЕЛЬ АНАТОЛІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ,
завідувач лабораторії**

Народився 23 червня 1949 р. в м. Полтаві. З 1956 р. навчався у середній школі №4, яку закінчив у 1966 р. В цьому ж році був прийнятий на посаду лаборанта лабораторії кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій Полтавського інженерно-будівельного інституту.

Брав участь у підготовці й проведенні лабораторних робіт зі студентами, у підготовці та випробуванні експериментальних зразків викладачів і аспірантів кафедри та виконанні госпдоговірних робіт.

У 1969 р. вступив на заочний факультет Полтавського інженерно-будівельного інституту. З 1972 р. працював інженером-технологом, а потім завідувачем лабораторії Полтавського заводу ЗБВ – 7.

Після закінчення інституту з 1976 по 1979 р. працював завідувачем лабораторії кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій.

У 1979 р. перейшов працювати на кафедру архітектури цивільних та промислових будівель, де і працює нині. В цей час під керівництвом Л.П. Макаренка проводив дослідження напружено-деформованого стану і міцності бетону при тривалих малоциклових знакозмінних напруженнях «стиск – розтяг». За результатами цих дослідів були внесені зміни в будівельні норми СНиП, а також зроблена доповідь на Всесоюзній координаційній нараді секції теорії залізобетону НДІЗБ Держбуду СРСР «Тривала міцність бетону та залізобетонних конструкцій» у м. Одесі в 1989 р.

У 1990 р. Гергель А.В. захистив кандидатську дисертацію у Всесоюзному заочному інженерно-будівельному інституті в м. Москві.

У вільний від роботи час займається великим тенісом та гірськолижним спортом.

Підготував завідувач лабораторії Лавришко М.О.

ГУБІЙ МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ

(1947 – 2009),

кандидат технічних наук, доцент

Народився 13 травня 1947 р. в с. Іваниця Ічнянського району Чернігівської області. Після закінчення Іваницької середньої школи в 1965 р. вступив до Полтавського інженерно-будівельного інституту, який закінчив з відзнакою в 1970 р.

Один рік служив у лавах Радянської армії. З 1971 р. М.М. Губій працював заступником начальника виробничо-технічного відділу БУ-III тресту «Прикарпатжитлобуд» Мінпромбуд УРСР, а з 1974 р. – старшим інженером-конструктором відділу проектно-конструкторського технологічного інституту Мінлісдеревопрому УРСР.

У 1974 р. Микола Миколайович переїхав до Полтави і працював старшим інженером-конструктором відділу сільськогосподарського проектування філіалу інституту «Укрколгоспроект».

У 1975 р. М.М. Губій переходить на викладацьку роботу в Полтавський інженерно-будівельний інститут. У характеристиці, виданій проектним інститутом для пред'явлення за новим місцем роботи, було сказано: «За час роботи М.М. Губій показав себе знаючим і хорошим конструктором, здатним вирішувати складні інженерні питання. Працював вдумливо й надійно. Його роботи відзначалися доброю якістю». Вдумливо і надійно працював Микола Миколайович і на посадах асистента, старшого викладача та доцента кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій та опору матеріалів.

Лекції М.М. Губія були логічно побудовані, насичені цікавими фактами, живі, легко сприймалися і запам'ятовувалися. Постійно відчуючи відповідальність перед студентською аудиторією, він

дотримувався правила знати все про свій предмет і якомога більше про споріднені з ним.

Микола Миколайович є автором багатьох методичних вказівок і навчальних посібників, у тому числі й з грифом МОН України. Його останній посібник «Проектування ремонту і підсилення будівель та споруд із застосуванням сучасних матеріалів і технологій» дозволяє студентам при виконанні курсових і дипломних проектів, у яких передбачається капітальний ремонт або реконструкція будівель та споруд, вивчити і використати в проектах найсучасніші матеріали й технології.

Навчально-методичну роботу він уміло поєднував з науково-дослідницькою роботою. Брав участь у розробленнях науково-дослідницьких робіт кафедри за держбюджетними і госпдоговірними темами. За матеріалами досліджень виконав дисертаційну роботу і захистив її в 1986 р.

Керував НДР студентів, щорічно залучав до наукової діяльності 5 – 7 студентів. Організовані ним творчі студентські групи щорічно виконували наукові роботи, які доповідалися на республіканських й інститутських конференціях. Кращі з цих робіт займали перші місця на республіканських конкурсах студентських наукових робіт.

Науково-дослідна робота М.М. Губія була тісно пов'язана з виробництвом. Він надавав допомогу підприємствам і проектним організаціям в удосконаленні залізобетонних конструкцій та методики їх розрахунку, підвищенні ефективності й надійності цих конструкцій.

Микола Миколайович був членом-кореспондентом Академії будівництва України, брав участь у роботі методичних рад будівельного факультету й університету, виконував обов'язки профгрупорга кафедри і куратора академгрупи. Своїм сумлінним ставленням до справи, чуйністю та увагою до студентів і колег заслужив глибоку повагу всіх тих, з ким йому довелося працювати.

Підготував старший викладач Папенко О.І.

**ДАНИЛЕВСЬКИЙ ГЕОРГІЙ БОРИСОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент**

Народився 14 липня 1924 р. в м. Полтаві в сім'ї вчителів. Після закінчення школи добровільно вступив до лав діючої армії. Воював розвідником на броньованій спецмашині. Отримав важку контузію і травму правого плеча з вивихом руки в суглобі, який став «звичним». Демобілізувався з армії в червні 1945 р. Нагороджений орденами «Отечественной войны I степени», «Красной звезды» і 10 медалями.

В цьому ж році вступив до Полтавського інституту сільськогосподарського будівництва, після закінчення якого працював на будівництві, проектній організації, а з 1956 р. асистентом кафедри опору матеріалів цього інституту.

Зацікавився науковою проблематикою локального стиску матеріалів. Розглядав задачу про стиск диска, циліндра по діаметру взаємно направленими клинами методами теорії пружності. Недостатня інститутська математична підготовка давалася взнаки, і потрібен був деякий час, щоб здобути потрібні знання і розв'язати поставлену задачу.

Для закінчення роботи був направлений в однорічну аспірантуру на кафедру дорожньо-будівельних матеріалів Харківського автомобільно-дорожнього інституту.

В 1963 р. захистив кандидатську дисертацію «Дослідження розколювання як методу знаходження міцності кам'яних гірських порід». Результати досліджень застосовувалися на практиці для визначення міцності щебеню на розтяг.

Одержав авторське свідоцтво на винахід. Винахід упроваджено для контролю міцності чавуну й інших крихких сплавів на розтяг на Єнакіївському металургійному заводі. Георгієві Борисовичу видали грошову винагороду та нагрудний знак «Винахідник СРСР». Матеріалами

дисертації цікавилися науковці Росії, Литви, Казахстану.

У 70 – 80-ті роки займався питанням знаходження переміщень криволінійних елементів змінної жорсткості (панелей-оболонок, панелей-складок), а також проблемою стійкості лінійних елементів змінної жорсткості. Опублікував за цією тематикою 7 статей у наукових журналах Москви, Києва, Новосибірська. Підготував рукопис монографії «Практические методы расчета перемещений криволинейных стержней и панелей-оболочек переменной жесткости». Отримав позитивні рецензії. Рукопис був направлений у видавництво «Вища школа», але вже з редакції рукопис був направлений на третю закриту рецензію. Рецензент без принципових зауважень не визнав «целесообразным» друкування монографії окремою книгою, бо автор на той час опублікував у журналах те, що хотів.

Георгій Борисович працював на посаді доцента до 1985 р. У його манері викладання була деяка витонченість і аристократизм. Він намагався підносити студентів до свого рівня, будучи куратором академічних груп, працюючи зі студентами в науковому гуртку. Він читав лекції на всіх факультетах, а останнім часом на архітектурному та санітарно-технічному факультетах. Підготував ряд методичних указівок і планів розрахунку розрахунково-проектувальних робіт для студентів спеціальності «Водопостачання і каналізація».

Майже 10 років був членом науково-методичної комісії з опору матеріалів при МінВУЗі України, тому відвідував багато різних ВНЗ у складі комісій із перевірки навчальної, методичної та наукової робіт. Проводив міністерські контрольні роботи з опору матеріалів. Набутим досвідом Георгій Борисович щиро ділився з колегами, працював у групах аналізу кафедри та інституту, обирався депутатом Октябрської районної ради.

Підготувала к.т.н., доцент Залужна К.І.

ДОЛЯ КОСТЯНТИН ХАРИТОНОВИЧ
(1919 – 2003),
старший викладач

Народився 5 березня 1919 р. в селі Доля Решетилівського району Полтавської області в сім'ї селянина-хлібороба. У 1927 р. вступив у середню школу в селі Глибока Балка Решетилівського району Полтавської області. Після закінчення неповної середньої школи в 1934 р. вступив до так званого «робфаку» при Полтавському інституті інженерів сільськогосподарського будівництва.

Із 1934 по 1941 р. навчався в Полтавському інституті інженерів сільськогосподарського будівництва. По закінченні отримав диплом з відзнакою. В червні 1941 р. мобілізований до лав Радянської армії, в якій дослужив до 1945 р. в званні старшого лейтенанта. Воював на фронтах Великої вітчизняної війни до квітня 1944 р.

Із 1 вересня 1953 р. розпочав викладацьку діяльність у Полтавському будівельному технікумі викладачем будівельних конструкцій.

Із 1 жовтня 1958 р. працював на кафедрі будівельних конструкцій на посаді асистента. А з 1966 р. – старший викладач кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій Полтавського інституту інженерів сільськогосподарського будівництва.

Науково-дослідницька діяльність Костянтина Харитоновича була присвячена розрахунку міцності косозігнутих залізобетонних балок прямокутного поперечного перерізу без попереднього напруження арматури на дію поперечної сили. Цій темі він присвятив близько 20 наукових праць та авторське свідоцтво.

Костянтин Харитонович вирізнявся доброзичливим ставленням до студентів і викладанням матеріалу занять у доступній для них формі.

У часи дозвілля К.Х. Доля любив відпочивати на природі, доглядав сад.

Підготувала к.т.н., старший викладач Пінчук Н.М.

ЖУЧКОВ ВІТАЛІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ
(1934 – 2000),
асистент

Жучков Віталій Олександрович народився 7 січня 1934 р. в с. Михайлівці Лебединського району Сумської області. Після закінчення середньої школи у 1951 р. вступив у Полтавський інститут інженерів сільськогосподарського будівництва. Після закінчення інституту в 1956 р. брав участь в освоєнні цілини, працюючи на будівництві елеваторів на посаді старшого інженера відділу капітального будівництва Акмолинського обласного управління хлібопродуктів.

Свою педагогічну діяльність розпочав у 1957 р. з посади викладача Акмолинського (Цілиноградського) будівельного технікуму.

Із 1962 по 1998 р. працював асистентом кафедри опору матеріалів Полтавського інженерно-будівельного інституту. Повністю відданий навчальній роботі, систематично займався методичним удосконаленням викладання курсів опору матеріалів та теорії пружності. Викладаючи на різних факультетах, завжди мав свою методику проведення занять, володів широкою інженерною ерудицією й знанням суміжних дисциплін, досконало знав лабораторне обладнання кафедри. Ним розроблені методичні посібники з усіх розрахунково-графічних і лабораторних робіт, які виконувалися студентами при вивченні опору матеріалів.

У науковій сфері займався дослідженням деформативних властивостей пружно-пластичних матеріалів. Серед життєвих пріоритетів на першому місці була його родина, яка завжди відчувала з боку Віталія Олександровича особливу доброту і піклування. Також вирізняла серед інших його пристрасть до роботи з енциклопедіями: підбору окремих матеріалів щодо будь-яких питань, цікавих із його точки зору. Серед захоплень переважали рибна ловля та розгадування кросвордів.

Підготував к.т.н., доцент Фенко О.Г.

КАПЛАТИЙ ДМИТРО ПРОКОПОВИЧ

(1915 – 2004),

старший викладач

Народився 28 травня 1915 р. в м. Ворошиловграді (нині Луганськ). Із 1931 р. після закінчення 7 класів загальноосвітньої школи в м. Полтаві почалася трудова діяльність. Працював монтером на Полтавській телефонній станції й навчався на робітничому факультеті при Полтавському інституті інженерів сільськогосподарського будівництва. З 1933 р. – студент цього інституту. З 1939 по 1941 р. працював інженером-проектувальником у відділі капітального будівництва Новосибірського облземвідділу. Мобілізований у перші дні війни в інженерні війська, дійшов до Берліна. З грудня 1945 р. – асистент кафедри будівельної механіки Полтавського інженерно-будівельного інституту. Як спеціаліст із великим будівельним досвідом, брав активну участь у відбудові інституту і багатьох підприємств.

Із 1949 р. займався науковою роботою, у 1956 р. закінчив однорічну аспірантуру при Київському інженерно-будівельному інституті. Продовжував працювати старшим викладачем. Проводив велику організаційно-методичну роботу на кафедрі. Ним розроблено багато завдань і методичних указівок до розрахунково-проектувальних робіт, які були на багато складніші, ніж ті, що виконують нинішні студенти.

Характерні риси Дмитра Прокоповича – це надзвичайна скромність, толерантність, готовність допомогти, ретельність при глибокій ерудиції. Ретельні креслення, ретельні підрахунки, ретельна підготовка до лекцій. Він був учителем інженерної думки, інженерної діяльності. Багато його учнів із вдячністю згадують його. За час роботи в інституті, а це понад 30 років, мав 19 подяк і заохочень. Нагороджений орденом «Отечественной войны II степени», орденом «Богдана Хмельницького», а також 10 медалями. Закінчив трудову діяльність в інституті у 1977 р.

Підготував к.т.н., доцент Кириченко В.А.

**КАЦЕНКО ЛЮДМИЛА СЕРГІЇВНА,
старший викладач**

Народилася 7 листопада 1927 р. в м. Полтаві. Закінчивши школу в 1944 р., навчалася у Полтавському технікумі цивільного будівництва, а потім у Полтавському інституті сільсько-господарського будівництва. Після закінчення інституту була направлена на роботу в м. Орел , де працювала до 1954 р.

Після повернення у м. Полтаву, з 2 лютого 1956 р. почала працювати у Полтавському інституті сільськогосподарського будівництва. Спочатку асистентом на кафедрі будівельної механіки, потім на кафедрі будівельних конструкцій, а згодом на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій.

Згідно з характеристикою, наданою завідувачем кафедри, професором М.С. Торяником, Людмила Сергіївна на високому науково-теоретичному рівні вела курс «Залізобетонні і кам'яні конструкції» на заочному відділенні, практичні й лабораторні заняття, керувала дипломним проектуванням та виробничою практикою. Вона займалась науковою роботою за темою «Дослідження властивостей керамзитобетону на Полтавському керамзиті».

У 1970 р. була обрана за конкурсом на посаду старшого викладача кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій. Колеги по кафедрі добре відгукувались про Людмилу Сергіївну. Зокрема, Л.В. Фалєєв відмічав, що вона працює на складній ділянці роботи: заочне та вечірнє відділення. Ця робота складна й потребує великого педагогічного досвіду і такту, яких їй не бракує. Ю.М. Руденко засвідчував її добросовісне ставлення до своїх обов'язків. К.Х. Доля відзначав, що за свою роботу Людмила Сергіївна гідна подяки. П.Ф. Вахненко наголошував, що позитивні відгуки про її роботу неодноразово висловлювали випускники заочного факультету.

Людмила Сергіївна звільнилася з посади старшого викладача в 1988 р. у зв'язку із виходом на пенсію, присвятивши роботі на кафедрі понад 30 років.

Підготувала к.т.н., старший викладач Бойко О.В.

**КЛИМЕНКО ЄВГЕНІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ,
доктор технічних наук, професор**

Народився 7 липня 1957 р. в с. Чапаєво Чутівського району Полтавської області в сім'ї службовців. У 1974 р. після закінчення Новокочубеївської середньої школи вступив до Полтавського інженерно-будівельного інституту на факультет промислового та цивільного будівництва, котрий з відзнакою закінчив у 1979 р. Ще під час навчання зацікавився роботою залізобетонних конструкцій, курс лекцій із яких читав проф. Макаренко Л.П. З третього курсу брав участь у роботі студентського гуртка при кафедрі залізобетонних та кам'яних конструкцій. Дипломний проект з елементами наукової роботи захистив під керівництвом Рогового С.І. (нині – д.т.н., проф.). Трудову діяльність розпочав на Полтавському домобудівному комбінаті на посаді майстра. Але уже на початку 1980 р. перейшов на наукову роботу в Полтавський інженерно-будівельний інститут, спочатку – інженером науково-дослідницького сектора, а потім аспірантом кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій (науковий керівник – д.т.н., проф. Вахненко П.Ф.).

Дисертація на тему «Міцність похилих перерізів залізобетонних косозігнутих таврових елементів» була вчасно написана й у 1984 році захищена в спецраді при Одеському інженерно-будівельному інституті. Працював у Полтавському національному технічному університеті імені Юрія Кондратюка асистентом кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій, доцентом (учене звання присвоєне в 1988 р.), професором.

Із 2005 р. – професор кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій (учене звання – 2006 р.), а потім проректор із науково-педагогічної роботи та перший проректор ОДАБА. Останнім часом (з 1997 р.) завідує заново створеною кафедрою будівельних конструкцій.

У 2008 р. захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня доктора

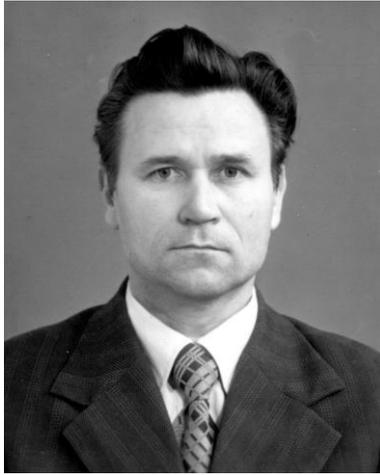
технічних наук на тему «Методологія оцінювання, прогнозування і регулювання технічного стану будівель та споруд із залізобетону» (науковий консультант – д.т.н., проф., заслужений діяч науки і техніки України Дорофєєв В.С.). Сфера наукових інтересів – технічний стан залізобетонних і кам’яних конструкцій, його визначення, прогнозування й регулювання під час експлуатації будівель та споруд. Клименком Є.В. розроблена математична модель експлуатації будівельних конструкцій та будівель і споруд у цілому, використання якої дозволяє оцінювати технічний стан, прогнозувати його зміну та керувати цим процесом. Він є автором проекту реконструкції цілої низки будівельних об’єктів в Україні. Серед них – будівлі й споруди ВАТ «Укртранснафта», ЗАТ «Миргородкурорт», Палац моряків, житлові та цивільні будівлі в м. Одесі.

Підготував 5 кандидатів технічних наук.

Автор більше ніж 150 наукових і науково-методичних робіт, у тому числі 5 навчальних посібників, серед яких 1 з грифом МОН України («Технічна експлуатація і реконструкція будівель та споруд», 2004 р.), 1 монографія («Технічний стан будівель та споруд», 2010 рік), 1 довідник («Реконструкция сельскохозяйственных зданий и сооружений: справочник», 1993 р. (у співавторстві)), має 3 авторських свідоцтва на винахід.

Дійсний член (академік) інженерної академії України (2005 р.), член-кореспондент Академії будівництва України (2003 р.).

Підготувала к.т.н., доцент Довженко О.О.

КОРОЧАНСЬКИЙ ЮРІЙ ПАВЛОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Народився у 1936 р. в м. Марганець Дніпропетровської області. Там же закінчив середню школу і гірничий технікум з відзнакою. Працював гірничим майстром.

1957 – 1962 роки – навчався і закінчив з відзнакою (ленінський стипендіат) Криворізький гірничорудний інститут. У комсомолі був секретарем факультетської організації, заступником секретаря комітету комсомолу в інституті. По закінченні, відмовившись від аспірантури, пішов працювати на шахту ім. Кірова (Кривбас) гірничим майстром, начальником гірничої ділянки.

Із 1964 по 1967 р. навчався в аспірантурі. Напрямок наукової роботи – вивчення тиску масивів гірничих порід всього боку на гірничі виробки на шахтах Криворізького басейну. Після вчасного захисту дисертації у 1967 р. почав працювати викладачем кафедри опору матеріалів та заступником декана вечірнього факультету.

У 1974 р. Корочанський Ю.П. був зарахований доцентом кафедри опору матеріалів Полтавського інженерно-будівельного інституту. Із 1975 по 1982 р. – доцент кафедри, декан загальнотехнічного факультету.

Юрій Павлович вирізнявся активною життєвою позицією, тому у 1982 – 1988 рр. обирався секретарем партійного комітету інституту.

Із 1988 по 1990 р. працював проректором інституту з навчальної роботи, потім повернувся на кафедру і працював на посаді доцента аж до виходу на пенсію.

Вільний час віддає дітям, онукам та малюванню. Намалював понад 100 художніх картин, мав особисті виставки.

Підготувала к.т.н., доцент Залужна К.І.

**КОТЛЯРОВ ВЛАДИСЛАВ АНАТОЛІЙОВИЧ,
кандидат технічних наук, асистент**

Котляров Владислав Анатолійович народився 2 лютого 1957 р. в м. Комунарську Луганської області. З 1974 по 1979 р. навчався в Полтавському інженерно-будівельному інституті за спеціальністю «Промислове і цивільне будівництво», котрий закінчив з відзнакою. Будучи студентом, брав участь у роботі наукового студентського гуртка за тематикою досліджень залізобетонних та кам'яних конструкцій.

Із 1983 по 1986 р. працював асистентом кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій інституту. Проводив практичні заняття, лабораторні роботи, вів курсове проектування. Активно та творчо працював зі студентами, вирізнявся скромністю, користувався повагою колег.

У 1986 р. вступив в очну аспірантуру інституту, котру успішно закінчив і захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди».

У науковому напрямі займався дослідженням і розробленням інженерних методів розрахунку опору руйнуванню й деформуванню бетонних та залізобетонних елементів, які зазнають неоднорідних напружено-деформованих станів при різному характері впливів і середовища. Особливу увагу приділяв конструюванню непереармованих згинальних залізобетонних елементів, що працюють на спільну дію поперечних і поздовжніх сил та згинального моменту. Має численні наукові праці. Матеріали досліджень висвітлені й схвалені на наукових конференціях різного рівня. Результати наукових розробок упровадженні в практику проектування та будівництва.

Підготувала к.т.н., доцент Довженко О.О.

КРАВЕЦЬ ВАЛЕНТИНА ІВАНІВНА

(1939 – 2003),

асистент

Кравець Валентина Іванівна народилася 8 липня 1939 р. в м. Полтаві у сім'ї викладача технікуму транспортного будівництва, тому з дитинства розуміла викладацьку роботу. Після закінчення середньої школи продовжила навчання в Полтавському інженерно-будівельному інституті, який закінчила у 1961 р., і разом з чоловіком поїхала за направленням молодих спеціалістів у Казахське відділення інституту ЦНДІ «Проектстальконструкція» м. Алма-Ата, де працювала старшим інженером до 1967 р. Після повернення у Полтаву працювала старшим інженером Полтавського відділу інституту «Укрпроектстальконструкція», а з 1969 р. – асистентом кафедри опору матеріалів Полтавського інженерно-будівельного інституту.

Перша жінка на цій кафедрі зуміла за допомогою Г.К. Хілобока, Д.П. Каплатого та інших освоїти знайому зі студентських років професію – навчати студентів. Маючи досвід практичної науково-дослідницької і проектної роботи, Валентина Іванівна готується до вступу в аспірантуру. Закінчила дворічний курс філософського відділення університету марксизму-ленінізму міської КП України і склала іспити з філософії та французької мови.

Але їй не судилося навчатися в аспірантурі: 1 листопада 1974 р. вона поїхала в Індію з чоловіком, який був відряджений на авторський нагляд за будівництвом металургійного заводу в місті Бокаро.

Після повернення з Індії працювала з 5.01.1978 р. на кафедрі опору матеріалів почасово, а з 1.07.1978 р. переведена на посаду асистента кафедри конструкцій із металу, дерева та пластмас. Валентина Іванівна добре розумілася на літературі і мистецтві, що допомагало їй у спілкуванні зі студентами. Має подяки інституту за плідну навчально-виховну роботу зі студентами.

Підготувала к.т.н., доцент Залужна К.І.

КУЗЬМЕНКО ОЛЕКСАНДР МИХАЙЛОВИЧ
(1941 – 1997),

кандидат технічних наук, доцент

Народився 20 вересня 1941 р. в с. Зональне Зонального району Алтайського краю. Після закінчення школи в 1958 р. вступив до Полтавського інженерно-будівельного інституту, який закінчив з відзнакою в 1963 р.

Перші кроки в науку О.М. Кузьменко зробив у студентському науково-технічному гуртку, який діяв при кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій. Досвід роботи в студентському гуртку дозволив йому підготувати й успішно захистити дипломну роботу на тему «Експериментально-теоретичні дослідження роботи залізобетонних балок на косий згин з крученням».

Після закінчення ВНЗ Олександра Кузьменка рекомендовано до вступу в аспірантуру. Під час навчання в аспірантурі його, як талановитого молодого вченого, відряджають у навчальні заклади Республіки Югославії на 7 місяців з метою обміну досвідом дослідницької роботи.

Із 1 лютого 1967 р. за направленням Міністерства освіти Олександр Михайлович працював у Полтавському інженерно-будівельному інституті асистентом кафедри опору матеріалів, а потім асистентом кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій.

У 1972 р. О.М. Кузьменко захистив кандидатську дисертацію, з грудня 1974 р. – старший викладач, а з жовтня 1979 р. (до останнього дня життя) – доцент кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій Полтавського державного технічного університету.

Доцент Кузьменко О.М. читав лекції з курсу «Залізобетонні та

кам'яні конструкції», керував дипломним і курсовим проектуванням, виробничою практикою, проводив практичні й лабораторні заняття. Всі види навчальної роботи він проводив на високому науково-теоретичному і методичному рівні, при читанні лекцій висвітлював найновіші досягнення в галузі теорії і практики використання залізобетонних конструкцій.

Олександр Михайлович успішно проводив науково-дослідницьку роботу в галузі теорії залізобетонну. Про результати досліджень опубліковано понад 20 наукових робіт. Він є співавтором монографії «Розрахунок залізобетонних конструкцій при складних деформаціях». Брав участь у роботі студентського науково-технічного гуртка, був керівником НДР, які розроблялися студентами в лабораторії кафедри ЗБіКК. Був виконавцем багатьох госпдоговірних науково-дослідницьких робіт, які виконувалися на кафедрі, постійно надавав науково-технічну допомогу будівельним організаціям та іншим підприємствам у проведенні різних експертиз і розробленні проектів відновлення й реконструкції будівель.

Поряд з навчально-методичною роботою О.М. Кузьменко завжди брав активну участь у громадському житті інституту, був заступником декана факультету ПЦБ із суспільно-політичної практики, членом правління відділенням науково-технічного товариства «Будіндустрія», командиром інтернаціонального студентського будівельного загону в Народній Республіці Болгарії, куратором академгрупи, позаштатним кореспондентом інститутської газети «За будівельні кадри», редактором стінгазети факультету ПЦБ «Стройки зовут».

Прекрасний фахівець та вмілий наставник молоді – таким був і залишиться в пам'яті колег та студентів Олександр Михайлович Кузьменко.

Підготував старший викладач Папенко О.І.

МАРІНЧЕНКО ВІКТОР ЛАЗАРОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент

Народився і навчався в м. Полтаві. В 1969 р. після закінчення школи вступив до Полтавського інженерно-будівельного інституту. Після закінчення інституту в 1974 р. працював у Міжколгоспбуді (м. Полтава). В 1980 р. вступив у аспірантуру при Київському державному університеті, яку закінчив у 1983 р. Після цього почав працювати в Полтавському інженерно-будівельному інституті в госпрозрахунковій лабораторії при кафедрі опору матеріалів, де займався дослідженням пресформ для штучних алмазів для Полтавського заводу алмазних інструментів та розробленням методів розрахунку хімічної апаратури із захисними покриттями.

Спочатку Віктор Лазарович працював в лабораторії фотопружності старшим науковим співробітником одним із виконавців госпдоговірної науково-дослідної роботи «Исследование причин отказов узлов и деталей зерновых сеялок и выдача рекомендаций к их устранению». Вивчивши поляризаційно-оптичний метод дослідження напружень і набувши практичного досвіду досліджень методом фотопружності, Віктор Лазарович вступив до аспірантури на кафедру теорії пружності Київського державного університету до професора В.І. Савченка, наукового керівника дипломної роботи К.І. Залужної, яка і рекомендувала його Віталію Івановичу.

Після успішного захисту в 1984 р. кандидатської дисертації почав викладацьку діяльність. Працював асистентом, потім доцентом кафедри опору матеріалів. Викладав курси «Опір матеріалів» та «Теорія пружності». Займався науковою роботою, досліджуючи міцність різних елементів конструкцій методами фотопружності.

Підготував к.т.н., доцент Толстомятов Р.В.

**МАСЮК ГРИГОРІЙ ХАРИТОНОВИЧ,
кандидат технічних наук, професор**

Народився 23 серпня 1948 р. в с. Шкурпели Зіньківського району Полтавської області в селянській сім'ї.

Після закінчення Чорно-Федорівської середньої школи в 1966 р. працював водієм в колгоспі «Прапор Леніна» до призову на строкову військову службу до лав Радянської армії.

Після демобілізації з військової служби в 1969 р. вступив на підготовче відділення Полтавського інженерно-будівельного інституту, а в 1970 р. – на перший курс факультету промислового та цивільного будівництва названого інституту, який закінчив з відзнакою в 1975 р., здобувши кваліфікацію інженера-будівельника. Ще під час навчання цікавився фундаментальними і фаховими дисциплінами. Будучи студентом 4 курсу, брав участь у роботі гуртка при кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій і під керівництвом доцента Фалєєва Л.В. виконував експериментальні дослідження роботи залізобетонних конструкцій.

Після закінчення навчання був направлений Міністерством вищих навчальних закладів УРСР на роботу в Полтавський інженерно-будівельний інститут на посаду асистента кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій.

Поряд з навчальною роботою активно займався науковою роботою під керівництвом професора Макаренка Л.П. (у той час завідувача кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій). У 1981 р. вступив до аспірантури кафедри інженерних конструкцій УІВГ м. Рівне, після закінчення якої в 1985 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Особливості опору бетону за знакозмінних напружень розтяг-стиск і їх урахування при розрахунку залізобетонних конструкцій».

Працював на цій же кафедрі старшим викладачем (1984 – 1985 рр.), доцентом (1985 – 2002 рр.), а з 2002 р. – професором. У 1985 – 1988 рр. працював за сумісництвом деканом вечірнього факультету, а з 1989 по 1996 р. – заступником декана будівельного факультету з навчально-методичної роботи. В 1996 р. був обраний деканом будівельного факультету (нині факультет будівництва та архітектури). В 2001 р., потім 2006 р. був переобраний на посаду декана факультету будівництва та архітектури, де працює на цій посаді до сьогодні.

Відомий учений у галузі теорії залізобетону, займається експериментально-теоретичними науковими дослідженнями за напрямом «Опір бетону і залізобетону за дії малоциклових, знакозмінних навантажень, при різних рівнях і режимах завантажень».

Підготував 5 кандидатів технічних наук. Нині – науковий керівник аспірантів і магістрантів.

Автор понад 100 наукових і науково-методичних праць. Є співавтором діючих будівельних норм України, ДБН В-2.6.-33-2.3-01-99 Конструкції будинків і споруд «Бетонні та залізобетонні конструкції гідротехнічних споруд». Підготував навчальний посібник з грифом МОНУ «Залізобетонні конструкції інженерних споруд промислових підприємств».

Постійно надає суттєву практичну допомогу проектним установам і виробничим підприємствам у галузі будівництва.

Відмінник освіти України, член-кореспондент Академії будівництва України, нагороджений нагрудним знаком МОНУ «А.С. Макаренко».

Підготував к.т.н., доцент Воскобійник П.П.

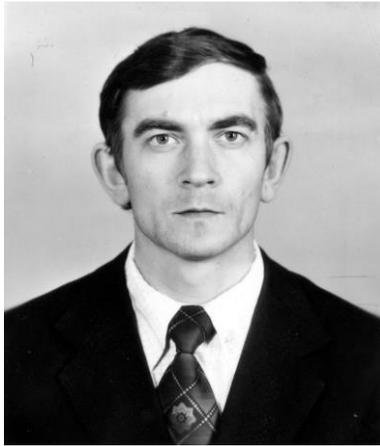

**НЕЗДОЙМИНОГА ВОЛОДИМИР ЮХИМОВИЧ,
асистент**

Нездойминога Володимир Юхимович народився 12 липня 1931 р. в с. Дудкин Гай Новосанжарського району Полтавської області. Після закінчення школи навчався в Полтавському технікумі транспортного будівництва, який закінчив у 1956 р. і отримав диплом з відзнакою. Продовжив навчання в Полтавському інженерно-будівельному інституті, який закінчив у 1961 р. та одержав диплом інженера-будівельника з відзнакою. Як відмінника навчання, його залишили працювати в рідному інституті на посаді асистента кафедри опору матеріалів. Володимир Юхимович гідно продовжував кращі традиції своїх учителів Г.К. Хілобока, Д.П. Каплатого та інших, навчаючи студентів і навчаючись сам. У 1969 р. вступає в аспірантуру на кафедру залізобетонних і кам'яних конструкцій Полтавського інженерно-будівельного інституту. Під керівництвом професора Торяника М.С. та доцента Вахненка П.Ф. працює над дисертацією «Експериментально-теоретичні дослідження деформативності косозігнутих елементів таврового і прямокутного перерізів при довготривалому навантаженні».

Провів велику дослідну роботу. Сконструйована і виготовлена установка, дослідні зразки, проведено декілька серій експериментів. Результати дослідження доповідалися на наукових конференціях. Опубліковано 11 наукових статей. Після аспірантури Володимир Юхимович повернувся знов на кафедру опору матеріалів, де працював на посаді асистента до 1994 року. Він повністю віддавався навчальній роботі, весь час був серед студентів: в аудиторії, на будівельних майданчиках, на колгоспних полях. За довголітню плідну роботу з навчання і виховання студентів занесений у Книгу пошани інституту. Нагороджений медалями: «Ветеран труда», «50 лет Победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» і пам'ятним знаком «50 років визволення України».

Підготувала к.т.н., доцент Залужна К.І.

**ОНИЩЕНКО ВІКТОР ОЛЕКСАНДРОВИЧ,
асистент**

Онищенко Віктор Олександрович народився 21 січня 1951 р. в с. Новоселівка Доманівського району Миколаївської області в сім'ї робітників.

Із 1957 по 1968 р. виховувався в Березівському дитячому будинку, а потім школі-інтернаті. В 1974 р. направлений Чернігівським домобудівним комбінатом на навчання до Полтавського інженерно-будівельного інституту за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво». Під час навчання брав участь у роботі наукового студентського гуртка.

Із 1982 по 1988 р. – асистент кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій інституту. Проводив практичні заняття, лабораторні роботи, консультації з курсового та дипломного проектування. Активно займався вихованням студентів. Вирізнявся принциповістю, працелюбністю, активною громадянською позицією.

У 90-их роках працював на посадах наукового співробітника галузевої науково-дослідної лабораторії залізобетонних конструкцій та завідувача навчальної лабораторії кафедри.

У науковому напрямі займався вивченням повних діаграм деформування бетонних та залізобетонних елементів при складних напружених станах. Пріоритетною в наукових дослідження була тематика, пов'язана з дослідженнями опору руйнуванню і деформуванню бетонних та залізобетонних елементів, які зазнають неоднорідних напружено-деформованих станів. Матеріали наукових досліджень апробовані на наукових конференціях різного рівня й опубліковані.

Виробнича діяльність у різні роки була пов'язана з БМУ «Житлобуд-1», ДБК м. Чернігова та з Полтавським обласним комітетом профспілок.

Підготував к.т.н., доцент Погрібний В.В.

**ПАХОМОВ ВОЛОДИМИР ОЛЕКСАНДРОВИЧ,
доктор технічних наук, професор**

Пахомов Володимир Олександрович народився 12 серпня 1932 р. на хуторі Верхня Соїнка Урюпінського району Волгоградської області, де і закінчив школу. Після закінчення в 1958 р. будівельного факультету Дніпропетровського інженерно-будівельного інституту працював майстром, виконробом СУ «Химстрой» тресту «Карагандахимстрой» у м. Теміртау Карагандиської області.

Розпочав активну наукову діяльність після вступу в 1961 р. в очну аспірантуру при кафедрі залізобетонних конструкцій Київського інженерно-будівельного інституту. За направленням Мінвузу України з 1964 по 1967 рр. працював старшим викладачем на кафедрі будівельних конструкцій Кишинівського політехнічного інституту імені С. Лазо. В 1966 р. йому присвоєно науковий ступінь кандидата технічних наук. З 1967 по 1987 р. працював доцентом Сімферопольської філії Севастопольського приладобудівельного інституту. В 1984 р. захистив докторську дисертацію.

Із 1987 р. Пахомов В.О. працював професором кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій Полтавського інженерно-будівельного інституту. Володимир Олександрович вів велику наукову роботу з розроблення та застосування бетонів, виробів та конструкцій із відходів, шлаків, зол металургійної й хімічної промисловості, був членом спеціалізованої ради по захисту докторських та кандидатських дисертацій при Полтавському технічному університеті. Пахомов В.О. – автор понад 160 наукових та науково-методичних робіт, у тому числі 9 книг, монографій; розробник 13 нормативних документів із проектування бетонних, залізобетонних конструкцій з відходів, місцевих матеріалів і технології їх виробництва; 17 брошур; 30 навчально-методичних указівок, посібників.

Підготував к.т.н., доцент Воскобійник П.П.

**РИЖІЙ ЮХИМ ГРИГОРОВИЧ,
завідувач лабораторії**

Народився в січні 1898 р. у с. Петрівка Полтавського району в сім'ї селянина-бідняка. У 1911 р. закінчив початкову школу та вступив до Полтавського ремісничого училища, яке закінчив у 1917 р., одержавши звання майстра столярно-модельної справи. Восени 1917 р. вступив до Першого українського індустріального інституту на дорожній відділ. У травні 1922 р. захистив дипломну роботу і отримав звання інженера-будівельника.

Із 1923 по 1927 р. працював у Полтавському губкомунвідділі спочатку як технік-будівельник, а потім виконроб. Із 1927 р. працював виконробом у містах Лисичанськ та Слов'янськ. З 2 грудня 1933 р. почав працювати в Інституті інженерів сільгоспбудівництва спочатку старшим лаборантом і за сумісництвом асистентом кафедри будівельної механіки. Із вересня 1941 р. жив на окупованій території. У цей час організовує роботи з урятування майна лабораторій інституту, яке не було відправлене в евакуацію у м. Уральськ. Ця робота тривала всю зиму 1941 – 1942 рр. та аж по жовтень 1942 р.

Після звільнення Полтави від німецьких загарбників багато працював на відбудові інституту, зокрема лабораторії випробування будівельних матеріалів. Працював спочатку старшим лаборантом, а з вересня 1962 р. завідувачем лабораторії опору матеріалів. За його активної участі протягом 1960 – 1979 рр. було обладнано лабораторію опору матеріалів: сконструйовані та виготовлені установки на поздовжній згин, косий згин, макет нерозрізної балки та інших допоміжних приладів. Брав участь у проведенні наукових експериментів Торяника М.С., Хілобока Г.К., Чернявського А.І., Доценка І.С., Майліса Я.І., Андрейка С.Т.

Підготував к.т.н., доцент Гасенко А.В.

РОГОВИЙ СТАНІСЛАВ ІВАНОВИЧ,
доктор технічних наук, професор

Роговий Станіслав Іванович народився 20 грудня 1946 року.

У 1970 році закінчив Полтавський інженерно-будівельний інститут за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво».

У 1974 році розпочав трудову діяльність на посаді асистента кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій. У 1979 році вступив до аспірантури при кафедрі, а в 1981 році захистив кандидатську дисертацію й продовжував викладацьку діяльність на посаді старшого викладача кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій.

У 1983 – 1984 рр. Роговий С.І. навчався на курсах іноземних мов Київського державного університету. З 1985 по 1995 р. займав посаду заступника декана факультету промислового і цивільного будівництва. З 1983 по 2006 р. працював доцентом кафедри залізобетонних та кам'яних конструкцій. У 1986 році йому було присвоєно вчене звання доцента.

Із 1974 р. Станіслав Іванович займався госпрозрахунковою науково-дослідницькою роботою: очолював госпдоговірні роботи з дослідження та реконструкції будівель заводів і комбінатів м. Полтави.

У 2002 – 2003 рр. Роговий С.І. за результатами наукових досліджень опублікував 2 монографії, а в 2005 р. захистив докторську дисертацію на тему «Методология оценки прочности нормальных сечений бетонных и железобетонных конструкций на основе расчетной деформационной модели».

Роговий Станіслав Іванович – автор понад 100 наукових праць, включаючи монографії та посібники для студентів і викладачів ВНЗ.

**РОЖДЕСТВЕНСЬКИЙ ЮРІЙ ВАСИЛЬОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент**

Рождественський Юрій Васильович народився 11 грудня 1939 р. у Малій Висці на Кіровоградщині. В 1965 р. закінчив Донбаський гірничо-металургійний інститут за спеціальністю «Обробка металів тиском» і за направленням поїхав працювати на Волгоградський металургійний завод «Красный октябрь». Спеціалізувався на створенні нових якісних марок сталі та виготовленні з них прокатних профілів. Брав участь у проектуванні та спорудженні вперше в колишньому Радянському Союзі електронагрівальних колодязів.

У 1969 р. переїхав до Полтави і працював старшим науковим співробітником металургійної лабораторії КДІ «Емальхіммаш», де займався розробленням нових марок сталі для емалювання. Брав безпосередню участь у виплавленні та прокаті з них товстих листів на Алчевському та Маріупольському металургійних комбінатах, а також труб на Нікопольському металургійному заводі.

У 1973 р. вступив до аспірантури Дніпропетровського металургійного інституту і в 1976 р. захистив дисертаційну роботу «Дослідження та освоєння прокатних економічних профілів в універсальних калібрах». Робота посіла перше місце на Республіканському конкурсі науково-дослідних робіт у галузі металургії та експонувалася на виставці досягнень народного господарства. Його науковими керівниками були вчені зі світовими іменами в галузі теорії пластичності та оброблення металів тиском – академік Академії наук СРСР О.П. Чекмарьов і професор М.С. Мутьєв. Саме вони доручили проводити заняття зі студентами, з якими він, молодий аспірант, міг поділитися знаннями та виробничим досвідом. Педагогічна робота мала свої особливості, й оволодіти нею йому допомогло успішне навчання у школах «Педагогіка вищої школи» і

«Наукова та винахідницька творчість».

Із 1977 по 2005 р. працював старшим викладачем, доцентом кафедри опору матеріалів. Викладав дисципліни: «Опір матеріалів», «Теорія пружності», «Будівельна механіка», «Прикладна механіка», «Технічна механіка». Має методичні розробки з цих дисциплін, неодноразово виступав на методичних конференціях, із яких три – міжнародні. Активно працював над розробленням технічних засобів навчання та впровадженням їх у навчальний процес. На дві діючі моделі одержав разом зі студентами патенти України. Постійно проводив науково-дослідницьку роботу, результати якої опубліковані у 130 роботах, із них 28 надруковано за кордоном.

Новація та практична цінність творчих розробок підтверджена 25 авторськими свідоцтвами на винахід і патентами. До наукових робіт постійно залучав студентів, уважав, що їхні щорічні доповіді на студентських наукових конференціях принесуть користь у майбутньому. На свої творчі доробки під керівництвом Ю.В. Рождественського студенти отримали 4 патенти.

У вільний час Юрій Васильович брав участь у спортивних змаганнях, віддавав перевагу настільному тенісу. Входив до складу збірної команди викладачів університету з тенісу, яка постійно виборювала перші місця серед ВНЗ міста, а сам неодноразово перемагав в університетській олімпіаді «Бадьорість і здоров'я». Має три розряди з різних видів спорту.

Юрій Васильович брав активну участь у художній самодіяльності.

Підготував к.т.н., доцент Толстопятов Р.В.

СВИНАРЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

(1926 – 1977),

старший викладач

Іван Дмитрович Свинаренко народився 8 березня 1926 р. У 1941 р. закінчив 8 класів і почалася війна. В 1944 р. призваний у ряди Радянської армії. При звільненні Литви у 1944 р. був тяжко поранений, лікувався до кінця війни.

У 1949 р. закінчив Полтавський технікум цивільного будівництва на «відмінно» і вступив в Полтавський інститут сільськогосподарського будівництва. В 1954 р. закінчив інститут, після чого працював у відділі технагляду інституту, а також завідувачем лабораторій.

У 1956 р. переведений на посаду асистента кафедри опору матеріалів, а з 1969 р. вибраний на посаду старшого викладача.

За період роботи на кафедрі неодноразово йому виносили подяки за сумлінну роботу. Незважаючи на принциповість і високу вимогливість, студенти завжди були задоволені проведенням занять, а також спілкуванням на консультаціях та під час захисту розрахунково-графічних робіт.

У 1962 – 1963 рр. займався науковою роботою «Дослідження роботи тонкостінних стержнів на кручення». Після 1963 р. займався методикою визначення модуля пружності пластмас відповідно до кафедральної теми.

Із 1969 р. перейшов на досліді зі впливу тривалого розтягу на міцність бетону при стиску та розтязі. З цієї теми в 1974 р. переведений у річну аспірантуру під керівництвом Л.П. Макаренка.

За названою темою було опубліковано 7 наукових статей, складено екзамен кандидатського мінімуму, але в липні 1977 р. Іван Дмитрович захворів і раптово помер.

Підготував к.т.н., доцент Фенко Г.О.

СЕРГЄЄВ ОЛЕКСАНДР СЕРГІЙОВИЧ,
старший викладач

Сергєєв Олександр Сергійович народився 27 серпня 1956 р. в м. Полтаві в сім'ї службовців.

Із 1963 по 1971 р. навчався в середній школі №7 м. Моздок СО АССР. З 1971 по 1975 р. навчався у Моздоцькому механіко-технологічному технікумі. У березні 1975 р. отримав спеціальність «технік-механік» з обслуговування обладнання млинів, зерносховищ, елеваторів, і за направленням працював у м. Саратові. З березня по травень 1975 р. працював на млинкомбінаті №2 м. Саратова.

Із травня 1975 р. по травень 1977 р. – служба в Радянській армії. У серпні 1977 р. вступив на навчання в Полтавський інженерно-будівельний інститут на спеціальність «Сільськогосподарське будівництво».

Із 1982 по 1985 р. – асистент кафедри архітектури сільських будівель і споруд. З 1985 по 1989 р. – завідувач навчальної лабораторії кафедри архітектури сільських будівель і споруд.

Із листопада 1989 р. по листопад 1995 р. працював завідувачем навчальної лабораторії кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій.

Із 1995 по 1998 р. – асистент кафедри архітектури сільських будівель і споруд. З вересня 1998 р. по вересень 2001 р. працював начальником відділу маркетингу. З вересня 2001 р. до сьогодні працює старшим викладачем кафедри проектування автомобільних доріг і сільських будівель.

За цей час видано понад 25 методичних розробок, один навчальний посібник «Проектування дорожніх розв'язок», один підручник із грифом МОН «Штучні споруди на автомобільних дорогах».

Підготував к.т.н., доцент Микитенко С.М.

**СОПЛЬНЯК ОЛЕКСАНДР
ВОЛОДИМИРОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент**

Народився 20 травня 1955 р. в м. Стрий Стрийського району Львівської області в сім'ї військовослужбовця. В 1955 р разом із сім'єю переїхав в селище Черляни Городоцького району Львівського області, де закінчив Черлянську середню школу №56. У 1972 р. вступив на навчання до Полтавського інженерно-будівельного інституту на факультет промислового і цивільного будівництва.

Після закінчення навчання в Полтавському інженерно-будівельному інституті в 1977 р. був направлений на роботу інженером науково-дослідного сектора на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій при Полтавському інженерно-будівельному інституті. В лютому 1979 р. був переведений на посаду старшого інженера, в травні – на посаду молодшого наукового співробітника, в листопаді – на посаду старшого наукового співробітника НДС.

У 1979 р. вступив на навчання (заочна форма) до аспірантури при кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій при Київському інженерно-будівельному інституті. В лютому 1983 р. закінчив аспірантуру, в березні 1984 р. захистив кандидатську дисертацію за спеціальністю «Будівельні конструкції», після чого розпочав свою викладацьку діяльність на кафедрі архітектури сільських будівель і споруд Полтавського інженерно-будівельного інституту.

Із 1987 по 2009 р. Олександр Володимирович працював на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій спочатку асистентом, а потім доцентом.

З 2009 року перейшов працювати у ПНВП «Ребус».

Підготувала старший лаборант Мусієнко Н.В.

**ТЕЛИЧКО ПЕТРО ВАСИЛЬОВИЧ,
асистент, завідувач лабораторії**

Народився 8 червня 1967 р. в с. Іванівка Кобеляцького району Полтавської області.

Із 1984 по 1991 р. навчався в Полтавському інженерно-будівельному інституті.

У вересні 1991 р. прийнятий на посаду інженера кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій за госпдоговором, з 1993 р. – стажист-дослідник, з 1994 р. – лаборант, а з лютого 1995 р. – асистент цієї ж кафедри. В 1996 – 1999 рр. навчався в очній аспірантурі. Після закінчення аспірантури працював на посаді завідувача навчальної лабораторії кафедри, а з червня 2005 р. – науковим співробітником науково-дослідницької лабораторії при кафедрі.

Проводив практичні заняття, лабораторні роботи, вів курсове проектування, працював над удосконалення матеріально-технічної бази навчальної лабораторії, виконував дослідження будівельних об'єктів м. Полтави та Полтавської області.

Тема дисертації – «Напружено-деформований стан реконструйованих стиснених залізобетонних елементів та їх розрахунок» за спеціальністю 05.23.01 «Будівельні конструкції, будівлі та споруди». Дослідженнями займався під керівництвом д.т.н., проф. Є.В. Клименка. Особлива увага приділялася питанню роботи конструкцій при навантаженні довготривалої дії з рівнем до 0,6 від граничного значення та короткочасним довантаженням із інтенсивністю високого рівня (0,6...0,95 від граничного значення), а також дослідженню їх роботи під час і після підсилення.

Підготував к.т.н., доцент Погрібний В.В.

ФАЛЄЄВ ЛЕВ ВІКТОРОВИЧ

(1924 – 1985),

кандидат технічних наук, доцент

Фалєєв Лев Вікторович народився 11 липня 1924 р. в м. Ромни Сумської області в родині службовців. У 1930 р. разом із родиною переїхав до Харкова, де в 1933 р. вступив до середньої школи та закінчив у 1941 р. 9 класів. Під час Великої Вітчизняної війни родину було евакуйовано до м. Енгельська. В 1942 р. Фалєєв Л.В. був призваний в ряди Радянської армії. Після звільнення України від окупації родина Фалєєва Л.В. переїхала до Полтави, куди після демобілізації у зв'язку з хворобою в 1943 р. повернувся і Лев Вікторович.

Із 1943 по 1944 р. працював експедитором на станції Полтава-Південна. А в 1944 р., екстерном закінчивши середню школу та підготовчі курси Полтавського сільськогосподарського інституту, вступив до Полтавського інституту інженерів сільськогосподарського будівництва, який закінчив у 1949 р.

Після закінчення інституту був направлений на викладацьку роботу в Ржищевський будівельний технікум, де в 1950 р. був призначений на посаду заступника директора з навчальної частини. З 1953 по 1954 р. виконував обов'язки директора технікуму.

У 1956 р. Лев Вікторович був обраний за конкурсом на посаду асистента кафедри конструкцій Полтавського інституту інженерів сільськогосподарського будівництва, а згодом, у 1957 р., був переведений на посаду старшого викладача.

З 1960 по 1961 р. Фалєєв Л.В. працював на посаді заступника декана факультету промислового та цивільного будівництва.

Із 1958 р. Лев Вікторович розпочав займатися експериментально-теоретичними науковими дослідженнями та розробленням практичних методів розрахунку залізобетонних балок, що працюють на косе згинання з крученням.

У 1968 р., закінчивши річну аспірантуру при кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій (1963 – 1964 рр.), захистив кандидатську дисертацію в ученій раді Білоруського ордена Трудового Червоного Прапора політехнічного інституту під керівництвом на той час к.т.н., доцента Торяника М.С. У тому ж році Фалєєв Л.В. був обраний на посаду доцента кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій.

У 1970 р. Леву Вікторовичу було присвоєне вчене звання доцента по кафедрі залізобетонних будівельних конструкцій. Він працював за науковою тематикою «Розробка практичних методів розрахунку залізобетонних елементів на косе згинання з крученням», був співавтором кафедральної монографії «Розрахунок залізобетонних конструкцій при складних деформаціях». Фалєєв Л.В. прекрасно читав лекції, які студенти не мали бажання пропускати.

Лев Вікторович вів широку науково-дослідницьку роботу з випробування будівельних конструкцій. Він автор понад 60 наукових та навчально-методичних робіт. Дуже захоплювався футболом і був чималим знавцем проблем спорту.

Будучи студентом, приймав участь у будівництві лабораторії кафедри залізобетонних і кам'яних конструкцій, а будучи доцентом був відповідальним за будівництво корпусу «П».

Підготував к.т.н., доцент Воскобійник П.П.

**ХОМЕНКО ВОЛОДИМИР ЙОСИПОВИЧ,
старший викладач**

Хоменко Володимир Йосипович народився 1 лютого 1921 р. В 1939 р. закінчив середню школу в місті Полтаві й вступив у Харківський інститут комунального господарства. В тому ж році призваний в армію, а в 1941 р. вступив у бій з німцями і потрапив в оточення, а потім і в полон. Із полону вдалося втекти. Всю окупацію провів на батьківщині в Полтавській області. З 1943 р. знову на фронті. Дійшов до Австрії. Нагороджений орденом «Червона зірка» та трьома медалями.

У 1946 р. після демобілізації вступив в Полтавський інститут сільськогосподарського будівництва, який закінчив у 1951 р.

У 1951 р. зарахований на посаду завідувача лабораторії того ж інституту, в 1953 р. вибраний за конкурсом на посаду асистента кафедри будівельної механіки, а з 1955 р. – на посаду старшого викладача кафедри опору матеріалів. Із 1956 по 1959 р. працював за сумісництвом завідувачем заочного відділення. За весь період роботи неодноразово одержував подяки за добросовісну працю. Проведеними заняттями студенти завжди були задоволені.

Науковою роботою займався з кафедральної тематики «Експериментально-теоретичні дослідження міцностних і деформативних властивостей пластмас», з якої проведено багато дослідів. Результати доповідались на конференціях та опубліковані в двох наукових статтях. Наукова робота налагоджувалась, але в 1975 році Хоменко В.Й. за власним бажанням звільнився з роботи.

Підготував к.т.н., доцент Фенко Г.О.

**ШАПОВАЛ ОЛЕКСАНДР ГЕННАДІЙОВИЧ,
старший викладач**

Шаповал Олександр Геннадійович народився 16 серпня 1959 р. в с. Гришино Роменського району Сумської області в сім'ї колгоспників. У 1976 р. вступив до Полтавського інженерно-будівельного інституту, який закінчив за спеціальністю «Сільськогосподарське будівництво» у 1981 р.

З жовтня 1981 р. розпочав працювати на кафедрі залізобетонних і кам'яних конструкцій на посаді асистента. В 1983 р. вступив в аспірантуру і після її закінчення в 1986 р. працював молодшим науковим співробітником науково-дослідного сектора, потім асистентом, а з 1992 р. по 1998 р. – старшим викладачем кафедри. В період з 1992 р. по 1994 р. – заступник декана з роботи з іноземними студентами.

О.Г. Шаповал кваліфіковано проводив практичні заняття, читав лекції, керував дипломним проектуванням. Студенти із задоволенням слухали лекції та, пропрацювавши певний час на виробництві, висловлювали вдячність за високий рівень здобутих знань. О.Г. Шаповал – усебічно обдарована людина, він мав літературні здібності, добре малював, захоплювався мисливством, завжди мав охайний вигляд, вирізнявся людяністю.

У науковій діяльності пріоритетне значення мали дослідження міцності залізобетонних елементів, які працюють на косе та позацентрове стиснення. Вивчався вплив на міцність змінності форми перерізів елементів. У практичному напрямі значні успіхи були досягнуті на шляху зниження металоємності тришарнірних рам для виробничих сільськогосподарських будівель. Опубліковано численні наукові праці. Матеріали досліджень висвітлені та схвалені на наукових конференціях різного рівня. Результати розробок упроваджені в практику будівництва.

Підготував к.т.н., доцент Погрібний В.В.

**ШКОЛЯР СЕРГІЙ ПЕТРОВИЧ,
кандидат технічних наук, доцент**

Школяр Сергій Петрович народився 22 вересня 1963 р. в м. Свердловську.

Після закінчення Полтавської середньої школи в 1981 р. вступив і в 1986 році закінчив Полтавський інженерно-будівельний інститут зі спеціальності «Промислове та цивільне будівництво» – інженер-будівельник.

Закінчивши інститут, працював на будівництві житла для евакуйованих з Чорнобильської зони, а потім був направлений за розподіленням у Полтавське БМУ «Хіммашбуд», де працював на посаді майстра.

Із 1989 р. по 2001 р. працював інженером, асистентом, аспірантом, науковим співробітником, доцентом Полтавського інженерно-будівельного інституту. У 1989 році захистив кандидатську дисертацію, присвячену тріщиностійкості залізобетонних елементів, та отримав ступінь кандидата технічних наук за спеціальністю «Будівельні конструкції, будівлі та споруди». Продовженням ідей підтримання інноваційних розробок науковців та практиків у сфері залізобетонних конструкцій стало заснування ним журналу «Бетон и железобетон в Украине».

У 2001 році Школяра С.П. призначено директором Полтавського центру науково-технічної та економічної інформації. Він є засновником Відкритого регіонального конкурсу «Винахідництво року». З 2004 р. Школяр С.П. – член-кореспондент Академії будівництва України.

Будучи членом Національної спілки журналістів України, має власні публікації. Виходять у світ тематичні добірки із серії «Новаторські ідеї», редактором яких він є: це інформація про новації в різних галузях науки і техніки на основі повних описів до патентів на винаходи України, які розробляються за пріоритетними напрямками розвитку Полтавського

регіону. В доробку є навчальні посібники, наукові статті, методичні рекомендації та вказівки, конспекти лекцій, патенти на винаходи; за деякі з них він відзначений як переможець Всеукраїнського конкурсу «Винахід року» в номінації «Кращий винахід регіону – 2005». Поєднання набутого наукового і практичного досвіду було втілено в програму кандидата на посаду полтавського міського голови «Інноваційний розвиток Полтави – комфортне життя мешканців міста», деякі розділи якої реалізуються в місті.

Він голова Громадської ради з питань науково-технічної, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності при Полтавській облдержадміністрації, член комісії з науково-технічного та інноваційного розвитку Полтавської області. Голова громадської регіональної експертної комісії ДАК у Полтавській області. Професор Міжнародного науково-технічного університету імені академіка Ю. Бугая.

Нагороджений грамотою Державного департаменту інтелектуальної власності України за особистий вагомий внесок у становлення та розвиток системи інтелектуальної власності, інноваційної та винахідницької діяльності; Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України за багаторічну сумлінну працю, особистий внесок у розвиток інновацій в Україні; Почесною грамотою Полтавської обласної державної адміністрації за вагомий особистий внесок у розвиток науки в регіоні; Подякою полтавського міського голови з врученням нагрудного знака, 2001 – 2008. Відмінник освіти України, 2006. Нагороджений медаллю «Лідер національного бізнесу» Міжнародного академічного рейтингу «Золота фортуна», 2008.

Має дружну сім'ю, виховує двох дітей.

Підготував к.т.н., доцент Фенко О.Г.

5 ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА ТА ПЕРЕЛІК ОСНОВНИХ ВИДАНЬ КАФЕДРИ

1. Говорять ветерани / [відпов. ред. О.Г. Онищенко]. – Полтава: ПДТУ ім. Ю. Кондратюка, 2000. – 348 с.
2. Устименко Л. Краткая историческая справка о Полтавском инженерно-строительном институте за 1961 – 1964 гг. / Л. Устименко // Полтава: Полт. ИСИ, архив, 1964. – 12 с.
3. Наказ ректора ПолтНТУ від 07.12.2005 р. №197 «Про структурні зміни в навчальних підрозділах університету».
4. Наказ ректора ПолтНТУ від 10.11.2003 р. №209 «Про організацію підготовки фахівців за спеціалізацією «Експлуатація, ремонт і підсилення конструкцій будівель і споруд».
5. Наказ ректора ПДТУ від 05.12.01 №28-17 «Про реорганізацію науково-дослідної лабораторії при кафедрі залізобетонних та кам'яних конструкцій».
6. Павликов А.Н. Расчет строительных конструкций при сложных деформациях. Железобетонные конструкции: учеб. пособие [для студ. вузов] / А.Н. Павликов, А.В. Горик. – К.: УМК ВО, 1989. – 67 с.
7. Вахненко П.Ф. Железобетонные конструкции: уч. пос. / П.Ф. Вахненко. – К.: Вища шк., 1990. – 1990. – 231 с.: ил.
8. Вахненко П.Ф. Каменные и армокаменные конструкции: [для студ. вузов] / П.Ф. Вахненко. – К.: Будивэльныйк, 1990. – 184 с.
9. Павликов А.Н. Конструирование и расчет многоэтажных зданий и их элементов: учеб. пособие [для студ. вузов] / А.Н. Павликов, Н.Н. Губий, Ю.М. Руденко. – К.: УМК ВО, 1990. – 244 с.: ил.
10. Павліков А.М. Конструювання і розрахунок монолітних ребристих перекриттів: навч. посібник / А.М. Павліков. – К.: НМК ВО, 1992. – 100 с.: іл.

11. Вахненко П.Ф. Кам'яні та армокам'яні конструкції: навчальний посібник / П.Ф. Вахненко. – К.: ІСДО, 1993 – 260 с.
12. Вахненко П.Ф. Кам'яні та армокам'яні конструкції: підручник / П.Ф. Вахненко. – К.: Урожай, 1995. – 224 с.: іл.
13. Вахненко П.Ф. Залізобетонні конструкції: підручник / П.Ф. Вахненко. – К.: Урожай, 1995. – 368 с.: іл.
14. Залізобетонні конструкції: підручник для студентів ВНЗ / П.Ф. Вахненко, А.М. Павліков, О.В. Горик, В.П. Вахненко. – К.: Вища школа., 1999. – 508 с. – іл.
15. Конструювання залізобетонних елементів: навч. посіб. [для студентів ВНЗ] / [П.П. Воскобійник, М.М. Губій, О.О. Довженко та ін.]; за ред. М.М. Губія. – Полтава: ПДТУ ім. Ю. Кондратюка, 1999. – 58 с.: ил.
16. Роговий С.І. Залізобетонні конструкції. Збірник завдань для програмованого контролю: [навчальний посібник] / С.І. Роговий. – Полтава: ПДТУ, 1999. – 134 с.
17. Метрологія, стандартизація, контроль якості та випробування в будівництві: навч. посіб. для студентів ВНЗ / [П.Ф. Вахненко, О.В. Горик, О.О. Довженко та ін.]; за ред. П.Ф. Вахненка. – Полтава: ПДТУ ім. Ю. Кондратюка, 2000. – 224 с. – іл.
18. Горик О.В. Основи розрахунку інженерних конструкцій: навч. пос. / О.В. Горик. – Полтава: ПДТУ, 2000. – 286 с.
19. Губій М.М. Технічна експлуатація та реконструкція будівель і споруд: [навчальний посібник] / М.М. Губій, Є.В. Клименко. – Полтава: ПолтНТУ, 2000. – 147 с.
20. Вахненко П.Ф. Будівельні конструкції: [підручник] / П.Ф. Вахненко, Л.І. Стороженко, О.Є. Саган; за ред. П.Ф. Вахненка. – Полтава, ПДТУ, 2001. – 398 с.

21. Клименко Є.В. Технічна експлуатація та реконструкція будівель і споруд: [навчальний посібник] / Є.В. Клименко. – К: Центр навчальної літератури, 2004. – 304 с.

22. Губій М.М. Проектування ремонту й підсилення будівель та споруд із застосуванням сучасних матеріалів і технологій: [навчальний посібник] / М.М. Губій, Р.М. Ахмеднабієв. – Х.: Тимченко, 2007. – 192 с.

23. Роговий С.І. Технічна експлуатація будівель і споруд: [навчальний посібник] / С.І Роговий, І.О. Іваницька, М.М. Губій. – Полтава: ПолтНТУ, 2007. – 205 с.

24. Расчет и конструирование частей жилых и общественных зданий: справочник проектировщика / П.Ф Вахненко, В.Г. Хилобок, Н.Т. Андрейко, М.Л. Яровой; под ред. П.Ф Вахненко. – К.: Будівельник, 1987. – 424 с.: ил.

25. Реконструкція сільськогосподарських будівель і споруд: довід. / П.Ф. Вахненко, В.П. Вахненко, Ю.Д. Гармаш та ін.; за ред. П.Ф. Вахненка. – К.: Урожай, 1993. – 280 с.: іл.

26. Прогрессивные конструктивные решения зданий и сооружений АПК: (справочное пособие) / В.А. Пахомов, Л.И. Стороженко, В.М. Наглый. – К.: Урожай, 1992. – 264 с.

27. Торяник М.С. Косое внецентренное сжатие в железобетоне / М.С. Торяник. – К.: Госстройиздат Украины, 1951. – 154 с.

28. Торяник М.С. Косое внецентренное сжатие и кривой изгиб в железобетоне / М.С. Торяник. – К.: Госстройиздат Украины, 1961. – 156 с.

29. Торяник М.С. Пространственная устойчивость арок с упругими связями / М.С. Торяник. – Харьков.: Издательство ХГУ им. А.М. Горького, 1965. – 139 с.

30. Расчет железобетонных конструкций при сложных деформациях / М.С. Торяник, П.Ф. Вахненко, Л.В.Фалеев, Л.И. Сердюк и др.; под ред. М.С. Торяника. – М.: Стройиздат, 1974. – 297 с.

31. Павликов А.Н. Теоретические исследования напряженно-деформированного состояния сечения косоизгибаемых керамзитожелезобетонных элементов при действии кратковременной нагрузки: [монография] / А.Н. Павликов, А.В. Горик. – К., 1984. – 69 с. – Рус. – Деп. в УкрНИИНТИ 1984, №14. – УкД84. – Реф. в: Депонированные научные работы: библиографический указатель. – 1984. – №5 (151) б/о 756.

32. Вахненко П.Ф. Сучасні методи розрахунку залізобетонних конструкцій на складні види деформацій: [монографія] / П.Ф. Вахненко. – К.: Будівельник, 1992. – 112 с.: іл.

33. Павліков А.М. Нелінійна модель напружено-деформованого стану косо завантажених залізобетонних елементів у закритичній стадії: [монографія] / А.М. Павліков. – Полтава: ПолтНТУ, 2007. – 259 с.

34. Механіка деформування композитних брусів: [монографія] / О.В. Горик, В.Г. Піскунов, В.М. Чередніков. – Полтава – Київ: Полтавська державна аграрна академія, Національний транспортний університет, 2008. – 404 с.

35. Пособие по расчету трубобетонных элементов при осевом сжатии: [монография] / В.П. Митрофанов, Н. Али Дергам. – Полтава: ПолтНТУ, 2008. – 91 с.

36. Сталезалізобетонні часторебристі перекриття: [монографія] / Л.І. Стороженко, О.В. Нижник, О.А. Крупченко. – Полтава: АСМІ, 2008. – 164 с.

37. Дослідження і проектування сталезалізобетонних структурних конструкцій: [монографія] / [Л.І. Стороженко, В.М. Тимошенко, А.В. Гасенко та ін.] – Полтава.: АСМІ, 2008. – 262 с.

ШЛЯХИ ЗМІЦНЕННЯ:
історико-біографічний нарис розвитку кафедри

Комп'ютерна верстка О.В. Бойко

Редактор Н.В. Жигилій

Коректор І.А. Туманська

Підписано до друку 02.07.2010 р.
Формат 60 x 84/16. Папір офсетний. Друк RISO
Ум. друк. арк. 7,21. Наклад 50 прим.
Зам. №885 від 29.11.2010 р.

Віддруковано з оригінал-макета в редакційно-видавничому відділі
Полтавського національного технічного університету
імені Юрія Кондратюка
Першотравневий проспект, 24, м. Полтава, 36011
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників і
розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК, №3130 від 06.03.2008
